

SAMLADE DIKTER

Företedt: *L. Heimbürger.*

WELSHINGTONS

Enkelts litteratur och vetenskap (tryckeri)

1868

Till sångens vänner i Finland och Sverige öfverlemnas dessa „Samlade dikter“ af en bland Finlands yngre skalder, hvilken af ett oblidt öde redan vid 24 års ålder borttrycktes från sin korta diktarebana. De ingå här under tvenne afdelningar. Den första omfattar ett urval af de stycken, hvilka finnas upptagna i skaldens julen år 1860 utgifna „Valda ungdomsdikter“, i „Lännetär, Album utgifvet af Vestfinnar I“, jemte några otryckta sånger, diktade före denna tid. Utg. har vid detta urval, äfvensom vid styckenas ordnande och omarbetning följt de anvisningar, som skalden sjelf efterlemnade. — Den andra afdelningen omfattar dikterna från en senare period (julen 1860 till sommaren 1862), deri inbegripet det förut särskildt utgifna sorgespelet „Daniel Hjort“. En del af dessa hafva ingått i „Lännetär, Album utgifvet af Vestfinnar II“; andra äro meddelade af några skaldens vänner eller funna bland hans efterlemnade papper, de mindre lyriska mest på manuskriptarken till „Daniel Hjort“. Flera bland dem framträda sålunda i ett nog fragmentariskt skick, men äro dock af alltför stort poetiskt värde eller måla för väl den inre strid, som vid denna tid rörde sig inom skaldens bröst, för att ej förtjena sin plats i dessa „Samlade dikter“.

Samtliga från Finlands

Augustinsson

Franssons

Den sista av dem

Om de trängde

Om de trängde

Innehåll:

I.

	Sid.
Vårdroppen	1.
Åbo Slott	2.
Veteranens jul	3.
Vid Schillersfesten i Helsingfors	7.
Svenskan och finskan	9.
Finska vikens klippor	12.
Har du mod?	17.
Italienaren	18.
Studentsång	19.
I en artists album	21.
I en konstälskares album	22.
Fogeln	23.
Rosen i skogen	24.
Demanten på Marssnön	25.
Det förtorkade trädet	25.
Stjernorna	26.
Öfver en afplockad ros	27.
Höststormen	28.
Reminiscens från Piruvuori	29.
Augustiaftonen	31.
Tyrannens natt	31.
Den vakande modren	33.
Guds trädgård	34.
Ottos julaften	36.

På balen	37.
Skridskoåkaren	38.
Sjömansgossens afsked till sin brud	40.
Den vansinniga spinnerskan	42.
Hymn till kärleken	44.
Rosor och kyssar	45.
Till Minna	46.
Till Ellen	47.
Varning	48.
När och fjerran	48.
Var det en dröm?	49.
Afskedet	50.
Ögon blå	51.
Vår inre värld	51.
Vid invigningen af G. A. Wallins minnessten	52.
Till G. Montgomery	53.
Studenterne	55.
Skål för qvinnan	57.
Invigningen af de döfstummas skola i Åbo	58.
På Sofiadagen	60.
Till . . . vid sybordet	61.
Till den nygifta	62.
Till Helmi	63.
Den lilla hedningen	64.
Englarna	65.
Den lyckliga familjen	66.
Skolfuxen	66.

II.

Det ousägliga	71.
Dvergens hämd	72.
Lokomotivföraren	73.

Geniens hämd	78.
Marssnön	80.
Vågen	81.
Den fromme	81.
I en Spaniors album	82.
Den 10:de November 1861	83.
Ett brunnsafsked	84.
Vid min älsklings sida	85.
Serenad till Helmi	86.
Ur gamla gömmor	87.
Elegi öfver en käpp	89.
Min vän	91.
Kajsaniemi-visan	92.
Allt i lifvet är ej sol	93.
Almqvist	94.
För dig jag sjunger	96.
Vill du komma med mig?	97.
Jag har dig kär	98.
Don Juans afsked från lifvet	99.
Jag midnattens barn	105.
Daniel Hjort, sorgespel i fem akter	1—117.

Vardroppen.

I morgonandens vår
Vid kirkens glän
På minnets krus en tår
I solens sän.

På jord som i det blå
Klang sigdens ljud.
Gitt mig ett i behå!
Här har till

I.

Och liden england,
Som minnet håll
Tor sakt på dess rand,
Och droppen fall. —

Och spårade på stund
Guds värld på stund,
Gått på himmelrand
Och på jordens grön.

På ett i havets fann
Och glömda här —
Hvem följde ditt namn,
Hvem såg dig här?

Vårdroppen.

I morgonstundens vår
Vid lärkors glam
På molnets kant en tår
I solljus sam.

På jord som i det blå
Klang fröjdens ljud.
Gif mig ett lif också!
Hon bad till Gud.

Och liten englahand,
Som molnet höll,
Tog sakta på dess rand,
Och droppen föll. —

Och speglade en stund
Guds verld så skön,
Guldmolnig, himmelsrund
Och jorden grön.

Föll så i hafvets famn
Och gömdes der. —
Hvem frågade ditt namn,
Hvem såg dig här?

Åbo Slott.

Hvita skepnad ifrån fordom, flydda tiders fallna
borg,
Der du blickar öfver fjärden, allvarsam och full
af sorg,
Monumentet uppå grafven, inom hvilken sekler gått
Till att luta trötta hufvun, — men der ingen ro
de fått!

Vid din strand, den fordom stolta, stilla klagar
vikens våg,
Och så sällsamt klingar sångens djupa röst uti
min håg;
Ifrån nattens tusen stjernor blickar ner en evighet
Uppå menskotankars svaghet, menskoverks förgäng-
lighet.

Hör din grafsång sjunger böljan, nattomskymd vid
grustäckt strand,
Och dödsfacklan lik går månen upp vid dunkla
skogars rand;
Brusten är din sköld och krossad, vapenlös och
svag du står,
Och det enda, som dig egnas, är en minnets ve-
modstår.

Och ändå hvem älskar icke dina fallna murars
grus?
Du har skådat Finlands morgon, skimrat i dess
rosenljus,

Du har sett dess första strimma i vårt än så mörka
land,

Du har värnat korsets fana på vår vilda, öde strand.

Du har sett dess första skördar spira upp ur oplöjd
mark,

Du för nattens anfall värnat dem så segerstolt och
stark,

Suomis skönsta minnen fläta kring din hjessa rikt
sin dag,

Himlens ljus och återspeglings, religion och rätt
och lag.

Du var skölden, du var svärdet, — ljust och herr-
ligt var ditt mål,

Och du bjöd så gladt för segern fram ditt bröst
af sten och stål;

Stenen ramlat, stålet rostat, men den hand, som
höjde dig,

Vakar ännu öfver folken mäktig och evinnerlig.

Veteranens jul.

Af stjernor hvalfvet gnistrar, mörk
den gamla skogen står;

Der glimmar i dess gröna skägg
så mången frusen tår.

Så tyst, så hemsk är nattens frid
 på snöbeslöjad mo,
 Och björn och varg blott fira här
 julqvällens säkra ro.

Då ekar djupt i skog ett ljud
af matta tunga steg,
Hvem söker här från byn så långt
en svår och enslig väg?
Hvem djerfves störa furans lugn
och nordens frusna fläkt
Och värma drifvornas demant
med lifvets andedrägt?

Det är en gammal veteran
från Finlands sista strid.
Der går han fram, en skugga af
förgätna hjeltars tid;
Men än så hög, men än så varm
att hvart hans blickar gå,
Der skyllrar furan vördnadsfull
och drifvan blixtrar då.

På mossig sten han sätter sig,
och hjessan silfverljus
Så skönt och tankfullt böjer sig
vid höga furors sus.
På kinden rullar tyst en tår,
men ögat hvilar gladt
På högtidslugnet alltomkring
i stilla stjernljus natt.

Då talar han: jag helsar dig,
mitt hjertas stolta brud,
Du fura mörk, du natt så skön,
du vildmark i din skrud!
Jag känner dig igen, mitt land,
säg, känner du också
Din unge kämpabrudgum i
den trogne gubben grå?

Ack många år ha flytt, sen sist
jag såg en natt som nu.
Mitt hår blef hvitt, min panna blek, —
blott evigt ung är du;
Ännu så ung, så skön som då
mitt svärd för dig jag drog,
Och varma, röda kyssar af
mitt hjerteblood du tog.

Det är förbi sen många år;
ett annat slägte står
Med annan håg, med annat lif
i Suomis nya vår.
Den strid de kämpa är ej min, —
ty evigt, hvart jag går,
Bland brutna svärd, förspilda lik,
vid Oravais jag står.

Nyss satt ock jag en vördad gäst
 på stugans halm hos dem,
 Såg hopp och glädje bo ännu
 i finska hyddors hem.

Än ville ock jag se engång
 dig, Suomis vinternatt,
 Och helga drifvan med en tår,
 som förr med blod så gladt.

Han talte så, — men matt han log
 emot sin ungdomsbrud,
 Sitt vackra finska fosterland
 i vinterns högtidsskrud.

Och hur han såg, — en glädjetår
 så ljuf hans öga fällt,
 Som hade all hans lefnadskraft
 i denna tyst försmält.

„Förtrollningsluft mig binder kvar
 ditt ljus, din skog, din sjö.

Jag kan ej gå, — haf tack, o Gud,
 för att jag här får dö!

Trött får jag luta grånad lock
 mot Suomis silfverbarm,
 Så trött som bössan fordom sof
 från striden på min arm.

Och skogen skall omkring mig stå
 ett ståtligt monument,

Den gamle gråe krigarens,
 som knappast någon känt;

Och furorna de sjunga då
 en psalm högtidelig

Och natten kastar ned sitt dok, —
 mitt land, Gud skydde dig!“

Han talte icke mer, han drog
sin pels omkring sig blott
Och knäppte sina händer hop
och slöt så lugnt och godt.
Men skogen kring hans dödsbädd stod
i stjerneglans och sken
Med julljus utaf silfver på
hvarenda gröniklädd gren.

Vid Schillersfesten i Helsingfors

den 10 November 1859.

„Till fest!“ från land till land
ett rop, ett gensvar mäktigt går,
Och konstens tempel öppnar sig
och högtidssmyckadt står,
Och folken skönt förena sig
båd' när och fjerran från,
Att minnas tidens störste tolk
och sångens bäste son.

Ty allt hvad skönt och himmelskt än
 uti ett hjerta brann,
Uti din sång så hög och fri
 sitt skönsta uttryck fann;
Och hvar den klang, der väckte den
 förtröstan, mod och hopp,
Och lyfte evighetens dok
 för bländadt öga opp.

En ny Tyrteus gick du fram
i mensklighetens strid
För friheten och sanningen,
för andens ljus och frid;
Och för hvar ton en fördom brast,
en kedja söndersprang,
Och till beundran för din fot
tyrannerna du tvang.

Och mäktigt flög det fria ord
utöfver haf och land;
För det är intet haf för vidt,
för fjerran ingen strand.
Ryck det ej bort från folken mer, —
odödlig är dess gång;
Det blommar der i evig sol
af Schillers sköna sång!

När lärkan sjunger vårens hymn
i morgonljusets glans,
Då lyssna, guldongjutna, skog
och våg och blomstrens krans,
Tills, mäktigt gripne, sjelfve in
de stämma med dess röst,
Och skogen susar, böljan slår,
luft doftar blommans bröst.

Så sjöng ock du, när ny en dag
gick öfver folken opp
Med morgonluft och rosensken,
på löften rik och hopp,

Så fann ock hvarje ande djupt
sitt hjertas tolk i dig,
Och, mäktig stora värf och mål,
lycksalig kände sig.

Och blektes många löften sen
 som dimmor i det blå,
 Din sång har menskligheten kvar
 och den kan ej förgå;
 Den krans, som sanningens triumf
 ej än förklara fick,
 Den lägger hon uppå din lock
 med varm och tårfull blick.

Svenskan och Finskan.

Svenskan.

Unga kämpe, nyss från plögen yr och oförfvägen
trädd,
Du vill bryta lans med gammal kämpe uti rust-
ning klädd.

Du är ung och oerfaren, första lansen vare din,
Må du minnas, att den starka, mera pröfvade är min.

Finskan.

Ung jag är, det är min stolthet; evigt ung vid
folkets härd
Sjöng jag sångens sköna drömmar, sjöng jag min-
nets underverd.

Väntade min tid — den kommit, ljungar fram med
strålens makt
Och du bleknar under hjälmen trots din harm och
ditt förakt.

Svenskan.

För ur sagans dunkla fornverld sprakande ditt furu-
bloss,
Hög jag står i middagsglansen — sekler ligga mel-
lan oss.
Skynda djerf, men vill du segra, mottag tacksam
i ditt lopp
Några ax af mina skördar, som i sekler vuxit opp.

Finskan.

Du har sångens bästa blommor, tankens högsta
skatter fått,
Jag har Finlands högsta kärlek — bytte ej med
dig min lott.
Sakta kallnar bort ditt hjerta, grafvens förgård
öppnar sig
Och du lemnar dina skatter — arfvet åt vårt folk
och mig.

Svenskan.

Ännu lefver friskt mitt hjerta, slår i tusen ädla
bröst;
Också du har lärt dig älska tro och sanning af
min röst.
Såg i morgon segrens fana på min graf du svaja
gladt —
Snart du dvaldes sjelf i mörker, mörkare än grif-
tens natt.

Finskan.

Slår i tusen bröst ditt hjerta, dock min luft de
leva af;

Gaf du tro och gaf du sanning, kämparna för dem
jag gaf.

Brista skall din sträng förbrukad, men ej så den
psalm och sång

Som vårt folk uti sin barndom hörde i din ton
engång.

Svenskan.

Lefva de, så skall jag lefva; faller jag, så faller du.

Mästarn är jag än den vise, lärjungen är du ännu.

Öfver oss stå högre makter, i hvars tjenst vi gått
och gå —

Den, som längst och trognast tjenat, älska, värna
de också.

Finskan.

Frihet, Sång och Sanning bära oss på evig guda-
arm,

Slå på språkens gyllne lyror, väcka lif i folkens
barm.

Skönast klingar då bland toner tonen om ett fosterland;

Kan den tonen sannt du klinga? — främling är
du på vår strand.

Svenskan.

Hit jag kom som frö — en jernek står jag nu på
stormigt skär,

Fostrad här i strid och stormar, har ett foster-
land ock här.

Lyft mig upp, om du förmår det, vräk mig sen i
vredgadt haf —
Halfva Finland med skall följa i min glömskas
öppna graf.

Finskan.

Väl! jag står i landets hjerta — furan, evigt grön
och stark;
Stod förgäten, tung och isklädd — frisk ändå —
i vildskön mark;
Våren kommit, Finlands hjerta slår af kärlek, ljus
och hopp —
Och du drar din krona långsamt unnan för min
unga topp.

Svenskan.

Fäll din lans som min jag fäller — bådas udd är
af demant.
Så de gåfvos oss att strida för hvad evigt är och
sannt.
Finland ge vi samma kärlek och förevigas i den —
Och ju mer vi deråt offra, blomma vi dess högre än.

Finska vikens klippor.

Vi segla bränning och död förbi
På fräsande, snövit våg,
Och stormen dansar så vild och fri

I skeppets tackel och tåg.
 Vi fara fram emot Finlands kust,
 Snart skåda tjusta vi den,
 Hvert hjerta slår utaf längtans lust,
 Hvert öga blixtrar igen.

Se klippan der! det är finsk granit,
 Der skynta än fler också;
 De stå så mörka i bränning hvit
 Förutan en torfva på;
 Och dystra skåda de nu som sist
 Som när jag ser dem igen,
 Och dyster är deras saga visst; —
 Säg, vill du höra på den?

När Wäinämöinen ur vågens glans
 Bjöd Finland stiga engång
 Med silfverfloder och björkars krans
 I solljus, blommor och sång;
 Med mörka furor på vilda skär,
 Guldvagande sjöar blå,
 Skönt logo klipporna äfven här
 Emot sin skapare då.

Och blomman bad uppå Finlands strand:
 O, växte med mig en mö!
 O, fick jag vårdas af hennes hand,
 På barmen blomma och dö!
 Jag gåfve henne min rosenvår,
 Min doft, min färg och min glans,
 Jag gåfve henne den klara tår,
 Som darrar skönt i min krans.

Och furan bad på sin unga mark:
 O, kom du ynglingatropp!
 Vi skola brottas, min stam är stark
 Och smärt och smidig min topp.
 Och björken: finge jag stå i ro
 Och böja grenarna ned
 Invid en hydda, der menskor bo,
 Ett godt och välsignadt träd!

Och insjön häfde sin silfverbarm
 I qvällens rosiga brand:
 O, fick jag gunga på vänsäll arm
 Ett älskadt par emot strand!
 O, fick jag kasta min silfvervåg
 Till gröna ängarnas börd
 Och spegla stilla med vänlig håg
 De gyllne nejdernas skörd!

Och fjellet höjde sin tinning gladt
 Med svällda ådror af jern:
 O, fick jag bjuda min dolda skatt
 Till lugna hyddornas värn!
 O, fick jag resa ett altar opp
 Mot himlens strålande blå
 Och lyfta högt på min stolta topp
 Mot Gudar menskorna så!

Men stum med kinden af tårar kysst
 Stod Wäinämöinen allen;
 I ödets stjernor han läste tyst
 Och sade sörjande sen:
 Här skola tusende hjertan slå

I hög och strålande brand,
Och ödslig, mörk är din lott ändå,
Mitt unga älskade land!

Ty drömmande på din unga strand,
Du mö ur vågorna blå;
En morgon vakna du skall i band,
I sekler sörjande stå;
I sekler vänta din frihet än
Med stilla kämpande bröst;
O, eg då ljuft uti kärleken
Af ädla söner en tröst!

Dock bäfvar du för ditt öde, säg,
Vill förr du dö utan namn,
Välan! — den bölja, hvarur du steg,
Har qvar sin eviga famn.
Men stum stod furan i skogen grön,
Och fjellen, sjöarna blå.
Blott strandens klippor i trotsig bön
Till Wäinö talade så:

Så häf oss ut uti hafvets famn,
Der vilda bränningen slår!
Vi vilja vara förutan namn,
Förutan blommor och vår.
Skall ingen menniskofot också
Oss röra i frid, — hvad mer! —
Vi fria, fria i stormen stå
Och fria när hafvet ler.

Och fri står klippan i bränning vred *)
 Och fri uti solens glans, —
 Står kal och mörk som en nattlig hed
 I silfvervågornas krans.
 Ej fåfängt flöt der en droppe blod,
 Ej gjuts der bitter en tår,
 Ty på dess strand ingen hydda stod
 Och intet hjerta der slår.

Ej nånsin hafver en ovän rört
 Ditt fria, ditt stolta bröst.
 Hur tviflet suckar, du aldrig hört,
 Men heller ej hoppets röst.
 Ej steg en främling med svärd i hand
 På dina ödsliga skär,
 Men ingen älskar uppå din strand
 Och ber till himmelen der.

*) De tre sista stroferna i stycket lyda i en senare, tyvärr, ofulländad bearbetning sålunda:

Och fri står klippan i bränning vred
 Och fri uti solens glans, —
 Står kal och mörk som en nattlig hed
 I silfvervågornas krans —
 Skall evigt der uti skummets brand
 Stå vild och öde som nu.

Men också du, Suomis väna land, också du är blott en mörk klippa; ty har du skönhet och kärlek, ja, skulle du en gång ha silfver och guld — utan frihet är du dock intet annat än en mörk, ofruktbar klippa för menskligheten, och din son icke mera värd än mossan, som sparsamt växer på de öde klippornas otillgängliga rand.

Du blickar mörk öfver djupblå grund,
Blott öde vatten du ser.

Du blickar dyster mot hvalfvets rund,
Kallt stråla stjernorna ner.

Och evigt står du i skummets brand
Så vild och öde som nu.

O, hell dig Suomis väna land!

Det bättre valde dock du.

Har du mod?

Har du mod att gå ut i lifvets strid

Och dig hålla der som en man?

Har du mod att ställa dig framom din tid

Och dess villor, om du det kan?

Har du mod att offra ditt hjerteblood,

Din timliga lycka och fröjd

För sanning och rätt? — då, yngling god,

Träd in i vår krets förnöjd.

Har du mod att tro på din skönaste dröm

Trots det verkligas hånande röst?

Har du mod att som droppen i djupaste ström

Söka väg genom klippans bröst?

Då låtom oss svärja ett fostbrödralag!

Och offra det ande och blod,

Och kraft som kamp få vi nog en dag,

Om vi ega det samma mod.

Italienaren.

Öde står min gård, den sköna,
 Öde stå dess lunder gröna,
 Ömma sånger der ej klinga
 Mer som förr så mången qväll.
 Guld och allt hvad mer jag eger
 Fast på våg det ringa väger,
 Tag — det kan dock nytta bringa
 Dig, vår kung Emanuel.

Krossat har jag mandolinen
 Laura bakom sänggardinen
 Ensam gjuter sina tårar,
 Sträcker fåfängt ut sin famn.
 Hingsten eldig stampar jorden,
 Och åt farorna och morden
 Vigas in Italiens vårar
 I vår frids och frihets namn.

Hjeltar stiga upp, der slafvar
 Nyss ha trampat Bruters grafvar;
 Strömmen sig hvar dag förökar,
 Blir ett verldshaf innan kort.
 Dolkar blixtra ren i tjellen,
 Bergsbon väpnad står på fjellen —
 Och i Kolisén det spökar,
 Påfven läser det ej bort.

Nu är hämdens timma slagen!
 Frihetsklingan hvässes, dragen

Ur den slida, der den rostat
 Uti hundraårig skam.
 Och de sår, som länge gömdes,
 Bryta nu — ty ej de glömdes, —
 För all smärta, de oss kostat,
 Uti blodig feber fram.

Känner du vulkanens välde,
 På hvars gömda eld du ställde,
 Kejsare, din thron, och famlar
 Der med maktlös spira än?
 Se, nu häfvas hafvets vågor,
 Himlen mörknar, eld och lågor
 Berget spyr — och thronen ramlar
 Ned i kratern, du med den.

Susen stolt Italiens lunder,
 Vittnen till vår trældoms stunder,
 Snart med segrens krans, den frida,
 Blodig panna svalken af!
 Och försonad skall den gamla
 Tid den nyas kämpar samla
 Sist till hvila vid sin sida
 Ärofullt i samma graf!

Studentsång.

Nu, bröder, må vi sjunga
 En rask och samfälld chör!
 På oss studenter unga

Så gerna Finland hör.
 Så må då sången skalla
 Allt upp till polens rand,
 Tills finska hjertan alla
 Stå lyssnande i brand!

Från Bottenvikens stränder,
 Vår bildnings gamla bygd,
 Ifrån Karelens länder,
 Den finska sångens skygd;
 Från trakt, der norrskensflamman
 Omsprakar snöklädd pol,
 Vi strömmat hit tillsammans
 För fröjd och lif och sol.

Hvart hjerta står i lågor
 På fjäll, i skog, i dal.
 Du räknar hafvets vågor,
 Ej våra drömmars tal.
 De äro blott ej drömmar,
 De blifva verklighet,
 Så sannt som dagen strömmar
 I morgonrodnans fjät.

Som stjernan står i natten
 Med skuggor rundtomkring
 Och hvälfver silfverskatten
 Och fruktar ingenting,
 Så skall det ädla lefva
 Och blomma i vår barm,
 Som skuggan ondskan bäfva
 Så mörk och tom och arm.

Frisk mod i lifvets stunder,
 Friskt mod i dödens famn!
 Det låga skall gå under
 Förutan barn och namn.
 Det eviga, det sanna
 Ej krälar fram i grus,
 Det går med öppen panna
 Igenom natt — i ljus!

Så må då sången skalla
 Allt upp till polens bloss!
 Se, Finlands släkten alla
 De hoppas uppå oss!
 Omätlig är vår bana,
 Men blicken målet når.
 Framåt! — vår enda fana
 Är fädrens röda spår!

I en artists album.

Mycket finna, än mer spana,
 Uti allt det högsta ana,
 Älska mycket, mer förglömma,
 Gå i lifvet ut och — drömma,
 Gudar tjena, guld försaka,
 Ge och fordra ej tillbaka,
 Hjertat offra, hjertan vinna,
 Kyla möta och dock brinna,

Äran älska, ej begära,
 Skapa, bilda, pröfva, lära
 För ett mål, som aldrig hinnes,
 För en efterverld, som vinnes,
 Sen dig verlden mer ej når:
 Det är konstnärns lott på jorden. —
 Endast så odödlig vorden
 In till gudarna han går.

I en konstälskares album.

Det finns en konst att evigt vara ung,
 Fast locken glesnar, hjessan böjes tung.
 Hur snabb och mäktig tiden äfven svingar,
 En genius finns, som eger bättre vingar;
 Hur djup och hård sin runa tiden skär,
 En genius finns, som den i blommor klär:
 Det sköna älska. Njut det i naturen,
 Lef blommans lif, lef stjernans i azuren.
 Njut det i konstens rika underverld,
 Der sången blommor och musiken klingar,
 Der tanken ilar jemt på himmelsfärd,
 Men jordens rosor rodna på dess vingar.
 Då gjutes evig ungdom i din själ,
 Der den bland stora andar ofta dröjer,
 Tills livvets sorger små, dess flärd och fel
 En skugga bli, som ljuset mer förhöjer.

Den glada vishet konstens lära är,
 Och evig ungdom dig, sin vän, beskär;
 Ty det, som lefver öfver skiften, öden,
 Du njöt i lifvet, har till vän i döden.

Fogeln.

Der sitter en liten fogel
 På hafvets vilda strand.
 Långt borta uppgår solen
 I gyllene morgonland.

Der vinkar emellan rosor
 En port af rubiner och gull.
 Det växer i fogelns hjerta
 En lust så längtansfull.

Han flyger mot morgonrodnan,
 Skön vinkar dess purpurkust;
 Han flaxar med svaga vingar,
 Han sjunger med mäktig lust.

Allt längre, allt längre han ilar,
 Han skådar bakom sig ej mer,
 Tills, hvart han vänder blicken,
 Blott öde vatten han ser.

Han flyger, tills vingen brister,
 Han sjunker i böljande haf, —
 Och aftonen ler i rosor
 Och stjernan i guld på hans graf.

Rosen i skogen.

Vilda rosen skön i skogen står,
Kalken strålar af en silfvertår,
Och kring den liksom en purpurflod
Strömmar rosens unga, friska blod.

Mellan granar står dess skönhet gömd,
Mindre skådad klart än ljufligt drömd.
Med en varsam kyss den glada vind
Andas kärlek öfver blommans kind.

Stum af tjusning stilla skogen står,
Trasten öm i nattens skymning slår,
Morgonrodnans första stråle varm
Perlbesmyckar rosens oskuldsbarm.

Vandrarns själ hon stämmer mildt till bön,
Der i rosig glans på tufvan grön
Ljuft om himlens skönhet, jordens vår
Talande sitt stumma språk hon står.

Visst en engel i en sky af doft
Flög hon ner en stund i jordens stoft.
Nästa morgon synns hon icke mer, —
Ack, mot döden blott så huldt hon ler!

Demanten på Marssnön.

På drifvans snö der glimmar
En diamant så klar.
Ej fanns en tår, en perla,
Som högre skimrat har.

Utaf en hemlig längtan
Hon blänker himmelskt så;
Hon blickar emot solen
Der skön den ses uppgå.

Vid foten af dess stråle
Tillbedjande hon står
Och kysser den i kärlek
Och smälter i en tår.

O, sköna lott att älska
Det högsta lifvet ter,
Att stråla i dess solblick
Och dö, när skönst den ler!

Det förtorkade trädet.

Qvittra, du min lilla fogel,
Qvittra i den torra linden!
Tro dock ej din sång uppväcker
Den till grönska och till glädje.

Vet du, hvarför linden torkat,
 Vet du, hvarför kronan vissnat,
 Och den fasta stammen murknat?
 Uti stammen skuro tvenne
 Unga hjertan in sin kärlek.
 Dessa hjertan skiljdes sedan
 Brustna här i lifvets stormar.
 Ynglingen bedrog sin flicka,
 Flickans brudsäng blef då grafven.
 Under träden är hon myllad,
 Sköna blommor gro kring linden.
 Flickans hjerta har för roten
 Talat om sin dystra smärta;
 Roten det för stammen talat,
 Stammen det för gröniklädd krona.
 Derför sörjer gröniklädd krona,
 Derför murknar tjocka stammen,
 Derför vissnar starka roten.
 Qvittra fogel, fåfängt qvittra!
 Linden aldrig mer skall grönska,
 Ty en gäckad kärleks tårar
 Bränna på dess merg och rötter.

Stjernorna.

På den östra himlastranden
 Står en stjerna silfverklar,
 Fjerran på den vestra randen
 Den sin vän och älskling har.

Fast de från hvarandra tindra
 Mer än millioner mil,
 Inga rymder kunna hindra
 Gyllne blickens säkra pil.

Ej de veta att de båda
 Äro mörker blott och stoft, —
 Skönt de i hvarandra skåda
 Guld och rosor, ljus och doft.

Öfver en afplockad ros.

Du unga blomma i purpurblod,
 Hur blek du hvilar i handen.
 Nyss frisk och doftande fri du stod
 Uti de blommande landen.
 Men ack! hvi log du så varm och rik,
 En jungfru vän i din oskuld lik,
 Och hvarför såg du på mig så skön?
 Att bruten dö blef din lön.

Och dock ännu du så vänligt ler
 Mot mig, ehur jag dig brutit,
 Ehur från grenen jag tog dig ner,
 Der ljuf din vårdag du njutit,
 Ehur jag ingenting kan dig ge,
 Än blott med tjusning uppå dig se
 Och andas stilla din vällukt in
 Och glädjas att du är min.

O, finge jag åt en älskad brud
 Dig ge, du ljufvaste blomma;
 Men som en vind är min suckans ljud
 I rymder öde och tomma;
 Och såsom du är mitt hjerta visst
 En blomma, bruten ifrån sin qvist,
 Som ditt så flyger dess lif sin kos.
 O, vissna, vissna min ros!

Höststormen.

Naturen är i uppror. Svartklädd höst
 Sig hugger girigt fast vid jordens bröst
 Och döds kallt flämtande så vildt och kort
 Dess sommarlif och skönhet suger bort
 Lik en vampyr, och sveper lömsk och bråd
 I drifvans likduk offret för sitt dåd.

Högt ryter hafvet, ty den himmel blid,
 Som darrande i guld i qvällens frid
 Med sol och ljus har hvilat i dess famn,
 Vill hösten rycka bort; sin huldans namn
 Det ropar högt, hvar bölja fåfängt ber
 Och störtar vit i egen afgrund ner.

Se, eken kämpande på fjellet står.
 Sin ärekronas dunkelgröna vår
 Förgäfves skakar den och full af harm
 Mot höstens stormbud lyftar mergfull arm.

Det hvisslar hånfullt åt den starkes hot
Och strör dess ära vissnad för dess fot.

Och blomman, som de starkes öde ser,
Står mild och lugn och ej om skoning ber,
Blott gömmer tårdränkt kalk i mossans hägn;
Men stormen ser det och med iskallt regn
Den späda piskar fram derur, i stoft
Förtrampar oskuld, skönhet, bön och doft.

Snart furan blott står grön, en minnesvård,
Och hafvet stannar med en dödsaccord.
Sitt värf har stormen fyllt och hvilar nu,
De mörka skyar dela sig itu —
Och oförgänglig stjernehimmel ser
I jordens stumma ödemarker ner.

Reminiscens från Piruvuori. *)

I tusen stycken ligger fjellet splittradt,
Och tusen år ha stenarna förvittrat,
Men än de lika hemskt och hotfullt stupa
Uppå hvarann i dalen ned, den djupa,
Der block på block i vild oordning ligga
Och om en oträngd plats förgäfves tigga.

Der stå de liksom grafvar och ruiner,
I halft förvissnad tall en vindkår hviner,

*) I Karkku vid Kulovesi.

I remnorna roffoglar byggt sig nästen;
 Här smyger vargen, kända vintergästen,
 I bondens stall, han tar *der* hvad han kräfver,
 Här blodig matta sen på drifvan väfver.

Och sommarsolens glans, som vänligt skiner,
 Kallt återkasta klippornas ruiner;
 Förgäfves vinden mull i remnan sopar,
 Ur hvilken våren blommor små framropar.
 I mörka djupet, som derunder grinar,
 Allt ramlar ned och sjelfva mossan tvinar;
 Så skall det evigt stånda sönderstyckadt.
 Blott af sin egen hemska skönhet smyckadt.

Ruiner, menskohand ej vid er rörde,
 När er man skapade och er förstörde, —
 Men här har mörkrets engel stått på fjellet
 Engång och sett hur soln gick upp kring stället
 Och tänkt: hur många hjertan i den natten,
 Som brusto törstande och ej fått vatten,
 Hur många, som i dunkelt qual sig vredo,
 Då inga stjernor ljus i mörkret spredo,
 Hur mången engel, som sin vinge miste,
 Fast Gud och hon och — Satan blott det visste,
 Hur mången tärna ljuft om vännen drömde,
 Som henne då i vilda lag fördömde.
 Och gällt ett hänskratt öfver menskligheten,
 Det godas afbild, först för evigheten,
 Gaf Satan till, och eko sjöng i fjellet,
 Så det i tusen stycken flög på stället, —
 Likt hjertan, som för onda makter klinga
 Och sen med alla strängar sönderspringa.

Augustiaftonen.

I azur och silfver månen går
Och glimmar i vikens vatten, —
Så hög och tankfull skogen står
Och drömmar och susar i natten.

En julle lätt öfver vågen far
Mot fiskarkojan på näset,
Ur jullen klingar en röst så klar,
Och elfvorna lyssna i gräset:

„Blif när oss Herre Jesu Christ!
Din nåd intill oss ile,
Ty aftonen är nu kommen visst,
Men ljuft i din hägn vi hvile!“

Och månen log på sin silfverthron,
Ett ljus upptändes i tjellet, —
Och länge bortdog psalmens ton
I fjerran blånande fjellet.

Tyrannens natt.

Så tung står natten i sorgflor klädd,
Tyrannen vakar på purpurbädd,
Hans enda son uppå svartklädd bår
Från slottet förde man bort i går.

Med öppet öga, med dystert sinn'
 I mörka natten han skådar in,
 Der ljusnar, rör sig en fjerran punkt,
 Den kommer närmre, — han andas tungt.

Han ser sin son uti snöhvít skrud
 På vingars guld, som han fått af Gud.
 Han sväfvar sakta till bordet, der
 Den gyllne konungakronan är.

Han börjar plocka demanterna.
 Så sorgligt skiner hans gloria.
 „Jag får ej ro i min trånga graf,
 Förrän jag alla har plockat af.“

„Min far dem köpt genom mord och död
 För undersåtares blod så röd;
 De döda fordra af mig dem nu.
 För min skull hafva de offrats ju.“

Till purpurmanteln han sedan går,
 Den droppar blod som af djupa sår.
 Bekymrad torkar han den ibland,
 Alltmer den blöder för snöhvít hand.

„Jag kan ej lefva, jag kan ej dö,
 Förrän denna mantel är hvít som snö.
 Med mina tårar jag tvager den,
 Med vingen torkar den om igen.“

Och bleka spöken kring gossen stå,
 Med vilda blickar till honom trå,

Han gråter sakta, han blir så matt, —
De gripa honom med hånfullt skratt.

Blek springer kungen ur bädd så snar,
Allt är försvunnet, det ljusnat har, —
Än bordet oskadd hans krona bär
Och lika blodröd hans mantel är.

Den vakande modren.

Derute stormen mot rutan slår
De svarta vingar och natten rår,
Men slumra stilla, min rosenkind,
Du vackra morgon, du unga vind!
Mitt barn jag vaggar med sånger in,
Det hör ej stormen, blott rösten min.

En skugga hemsk sig derute rör
Och täljer synder som ingen hör,
Men slumra stilla min engel mild,
Du kärlekstanke, du oskuldsbild!
Du lutar dig på min arm så godt,
Du ser ej skuggan, mitt löje blott.

Den vida världen derute står
Och ropar på dig om några år,
Men än du slumrar i fridsäll hamn,
Din lugna verld är en moders famn.
O, minns i villande världens gång,
Som nu du hör den, din moders sång!

Guds trädgård.

Jag minns en flicka glad som våren,
 Som våren i vår barndomstid,
 Då löjet ler i sjelfva tåren
 Och själen är en bäck så strid,
 Men frisk och klar och oerfaren,
 En öppen, skämtfull breflapp till
 Den hela verld, — vi få sen svaren
 Med svarta kanter, svart sigill.

Hon var så skön, den lilla flamman!
 Vi lekte „far och mor“ vi små,
 — Det var en fröjd, det var en gamman! —
 Men blott så ingen hörde på.
 Vi nära intill kyrkan bodde
 Och sprungo i dess vigda mull,
 I pastorns trädgård, som vi trodde,
 Af kors och vackra blommor full.

Dock undrade vi många gånger
 På dem, som kommo dit, att de
 Just sågo ut som mormors sånger
 Så sorgsne och andäktige.
 En gaf en krans, en gaf en blomma,
 En gaf en tår åt trädgården, —
 Vi stodo der med händer tomma
 Och hade endast leenden.

Ibland dock liksom tala hördes
 Det der i granens gröna topp.
 Sirenens hvita blommor rördes

Och nickade än ned, än opp.
 Men länge kunde vi ej drömma,
 Vi lekte glada om på nytt
 Bland korsen natthugg, kurra gömma
 Och skreko: „fick du fatt?“ — „jo pytt!“

Engång en gubbe silfverhårig
 Jag frågte: hvems är trädgården?
 Han log med blick så schön och tårig
 Och svarte: „det är Guds, min vän!“
 Guds trädgård, jublade vi åter,
 Ej underligt att skönt här är.
 Hvad Gud är god, som dock oss låter
 Bland sina blommor leka här.

Men när vi lärt oss stafva sedan
 „Här hvilar“ uppå hvarje grift,
 Då ljusnade det litet redan.
 Inunder denna gyllne skrift
 Guds englar visst bland blomstren sofva
 Uti Hans trädgård hvarje natt
 Och lemna qvar en vacker gåfva
 Af tusen perlors silfverskatt.

Dock tyckte vi det lustigt bara
 En engel klockartitel ha
 Och riddare en annan vara,
 Det passade ej riktigt bra!
 En qväll jag gömde mig, att höra
 På engeln, när till sängs han gick, —
 Men hotfullt granen sågs sig röra,
 Jag sprang, och intet se jag fick.

Men hastigt mina lekars syster,
 Min lilla brud, min bästa skatt
 Blef sjuk — och förr så glad och yster
 Der log hon nu mot mig så matt.
 Jag handen höll den magra, lilla
 I min och grät: gå ej från mig!
 „Jag blir en engel, log hon stilla,
 I trädgården jag möter dig“.

De flytt för längesen de åren,
 Med dem min barndomshimmel blå;
 Nu bor i sjelfva löjet tåren,
 Dock tror jag ännu såsom då.
 Och blir den strid, vår kraft förnöter,
 Mig stundom här för tung och hård, —
 Då går jag glad på nytt och möter
 Min Engel i Guds blomstergård.

Ottos Julafton.

Der sitter en gosse vid skeppsdäckets rand,
 Ett barn på den stormiga vågen.
 Han ser utåt hafvet, der synns intet land,
 Det skymmer kring seglen och tågen.
 Nyss smekte en hafsvind hans böjliga hår,
 Men kunde ej torka ur ögat den tår,
 Som föll utan spår
 Uti hafvet.

„Och nu är det jul i mitt fädernehem,
 Små ljus uti granen der gunga,
 Och syskonen alla — välsigne Gud dem! —
 Kring grenarne dansa och sjunga.
 Och Pappa och Mamma se gladt på de små,
 Men lille sjömannen de minnas väl då,
 Som ensam får gå
 Öfver hafvet.

Till Gud de visst bedja för honom en bön,
 Det blifve min julklapp, den bästa!
 Som gyllene sky under himmelen skön
 Den följer mig, hvar vi ock gästa.
 Och ej är jag ensam . . . med mig är ju Gud,
 Och syskonens tankar och himmelens bud
 I stormarnas ljud
 Uppå hafvet“.

Och upp mot den blånande himlen han såg,
 Der logo små stjernorna klara.
 Så sällsam, så hoppfull, så glad blef hans håg,
 Som sjelf han ej kunde förklara.
 Och snart bland matrosernas gamman och skratt
 Sof gossen i kojen och drömde så gladt
 I signefull natt
 Uppå hafvet.

På balen.

I balsalongens skimmer
 Log sorgset Glädjens blick —

Hon var ej inviterad,
Hon der osynlig gick.

Blott Äran med sin stjerna
Der stolt och synlig stod,
Och Rikedom, som skyler
Med guld sitt låga blod.

Kurtisen och Malicen
Här äfven fått sitt rum —
Men obekant gick Glädjen
Igenom salen stum.

Hon såg i de dansandes hjertan,
Hon såg en bleknande vår,
Hon hörde de tvungna orden
Och löjet i deras spår.

Ett bittert, besynnerligt vemod
Då genom salen drog —
Så dunkelt lamporna lyste,
Så sakta musiken dog.

Skridskoåkaren.

Öfver solbeglänsta fjärdar,
Mellan tvenne blåa verldar,
En i spegeln, en deroppe,

Raskt jag ilar som en vind.
 Stålet mot min fot jag spänner,
 Lustigt öfver isen ränner,
 Frostén i en silfverdroppe
 Smälter på min varma kind.

Vill du veta, hvart det bärer?
 Se det namn, som stolt jag skärer
 Uti blanka fjärdens yta,
 Uti stelnad silfvervåg.
 Nästa vår, när böljan lossas,
 Här det ljufva namnet krossas,
 Går dock aldrig ur mitt hjerta,
 Aldrig ur min glada håg.

Vinden silfverblommor plockar
 Uti rimbeströdda lockar,
 Svala kyssar kinden gifver,
 Men den glöder blott dess mer;
 Ty, när hjertat trofast brinner,
 Ingen vinter på mig vinner,
 Och min segers runor skrifver
 Jag i isen stolt och ler.

Din är segern, sköna flicka!
 När de klara himlar blicka
 I min själ, hvad ljufva vårar
 Väcka de ej saligt der.
 När din stämma mot mig klingar,
 Orden fly på englavingar,
 Och den Amors pil, som sårar,
 Full af himmelsk balsam är.

Vänta mig då, sköna flicka,
 Efter mig åt fjärden blicka,
 Varmare, när in jag träder,
 Mig du trycker då i famn.
 Kommer qvällen sen den tysta,
 Ömt bli dina läppar kyssta, —
 Aftonstjernan huldt oss viger
 Utan ord och utan namn!

Sjömansgossens afsked till sin brud.

Farväl, min unga sköna brud!
 Jag måste bort från dig,
 Och när vi träffas, vet blott Gud,
 Igen på lifvets stig.
 Hör, redan afskedstimman slår,
 O, torka bort ditt ögas tår.

Nej, låt den stråla än en stund
 Mot mig i ögats frans;
 Der ler på trohets azurgrund
 En evig kärleks glans.
 I höstlig natt vid stormens strid
 Blir den min andes ljus och frid.

Säg, minns du än den mörka lund,
 Der frid och skugga bo,
 Der vi en stjernströdd aftonstund

Hvarandra svuro tro,
Och kyssen brann uppå din mund,
Inseglet uppå vårt förbund?

Ack, gles och gul är lunden nu,
Och stormen hviner: höst!
Dock hopp och minne skapa ju
Ny vår i våra bröst.
Vi skiljas, — men med tro och hopp
Mot samma himmel se vi opp.

En kyss ifrån din rosenmund,
Du hulda, gif mig den
Och luta dig som förr en stund
Emot mitt hjerta än!
Sen får jag drömma blott om dig
Derute uppå stormars stig.

När, flicka, på din fönsterkarm
En svala sätter sig
Och sjunger flämtande och varm
Sitt qvitter gladt för dig,
Tro att jag då har sändt dig den,
Tro att den kommit från din vän.

Gråt ej, om i det vida haf
En enslig bädd jag får.
Kan du ej pryda der min graf
Med blommor och en tår,
Du minns ju stundom mig ändå
Och längtar till mig i det blå.

Men rostar ringen på din hand,
 Din kärlek och din tro,
 Då res ett kors på hafvets strand,
 Der storm och bränning bo,
 Då först som död du sörje mig,
 Död för min hembygd och för dig.

Hvi blir du blek? jag vet förväl
 Det kan ej blifva så.
 Med varma strålar ser din själ
 Ur trogna ögon blå,
 Du himmelsdröm i lifvets natt
 Du själens fröjd, du hjertats skatt.

Ännu en kyss, en enda blott!
 Och sen — farväl, farväl!
 Ännu en blick, — det känns så godt,
 Så himmelskt i min själ.
 Min ros är du, en vind jag är,
 Farväl! — o, hur du är mig kär!

Den vansinniga spinnerskan.

Hon sitter vid rocken så knotig och grå
 Och väter och spinner den surrande trå,
 Hemskt hvirflar hon hjulet i taktmessig gång
 Och småler och sjunger en underlig sång:

Ej är jag en gumma, fast er synes så,
Med aftärda händer och lockar så grå,
Jag är ju en jungfru så dejlig och fin
Och tvinnar med rosiga fingrar mitt lin.

En sjöman så rask är min fästeman huld
Och trogen jag vill honom vara som guld.
Vid afskedet sa' han: var lugn nu, min vän!
Snart gifta vi oss, när jag kommer igen.

Jag stod uppå stranden tills solen gått ner,
Sen tycktes väl tiden gå framåt än mer,
Han tycktes ock komma från resan igen,
Men såg icke på mig, han glömde sin vän.

Och så stod hans bröllop i sus och i dus,
Härute var natt, men derinne var ljus,
Jag stod bakom fönstret och grät mången tår, —
Derinne gick bruden med myrtenprydt hår.

Hans ärliga ögon hur sveko de så?
Ej falskhet kan bo uti himmelens blå.
En drömbild det är och jag drömmer . . . ja, ja!
Men ve, ingen ände den drömmen vill ta!

Snart hafver jag spunnit väl ut denna trå;
Ur drömmen den hemska uppvaknar jag då.
Så irra, du hjul, uti lusteligt mod,
Och sjung, du mitt hjerta, om vännen så god!

Hymn till kärleken.

Kärlek, flamma från det höga,
Tänd i menskohjertat opp,
Strålande ur solens öga,
Glödande ur rosens knopp!
Gud i skapelsessekunden
Jorden gaf din kyss så varm, —
Evigt, evigt sen den stunden
Glöder den i jordens barm.

Minsta blomma skönt dig röjer,
Ljuft du andas i dess doft,
Lunderna de gröna höjer
Du ur jordens mörka stoft,
Du i fogelsången klingar,
Du omstrålar himmelen,
Tigerns grymhet du betvingar
Och till ömhet lockar den.

Flickans öga du bestänker
Med en himmelsk tjusningsglans,
Du i ynglingsblicken blänker,
Der han står med ärans krans.
Blott med dig hon drömma vågar,
Blott med dig hans morgon gryr,
Och ditt rosenaltar lågar
Och din fest i kyssar flyr.

Skön du hvälfde qvinnobarmen
Till din andes helgedom,

Mjuk du bäddar modersarmen,
 Ler ur barnets blickar from.
 Mannen gör du stark att strida
 Hur än ödet vänder sig;
 Allt med dig vi kunna lida,
 Säll är ingen utan dig.

Folken öfver öde hafven
 För du i hvarandras famn,
 Ljust blir lifvet, ljus blir grafven
 Vid ditt segerrika namn.
 Lugnt vi följa dig i fjäten
 In i dödens dunkla land,
 Frukta ej för evigheten,
 Ty du väntar på dess strand.

Gud i skapelsessekunden
 Jorden gaf din kyss så varm,
 Evigt glöder sen den stunden
 Du i alla släktens barm.
 När vi för Hans öga hamna,
 Flammar i vår själ den än,
 Saligt skall Han oss omfamna,
 Evigt ta sin kyss igen.

Rosor och kyssar.

Vi gingo tillsamman, vi unga,
 Längs ängens blommande rand.

Långt efter oss blefvo de gamla,
Vi voro på tu man hand.

Nog tänkfe jag något säga,
Men tyst jag en törnros bröt.
Hon gjorde detsamma, men tyckte
Att min var „alltför söt“.

Då bytte vi om behändigt.
Hon log och rodnade lätt,
Och ros efter ros vi bytte
Och bundo hvarandras bukett.

Snart bytte vi mer än rosor:
De sötaste kyssar små, —
Men, ack, att de gamla voro
Bakom oss alltid ändå!

Till Minna.

Skönt du log bland ängens blommor
Qvittrade bland skogens foglar.
Intet öga var så vänligt
Såsom ditt i hela världen,
Ty utur ett himmelskt hjerta
Sändes dina varma blickar.
Som en vårsols milda stråle
Föll din blick, till lif uppväckte
Ynglingshjertats första blommor.

Hvarför skulle dem du väcka,
 Endast för att dem förbränna?
 Men det vet ej solens stråle
 Och skall aldrig det få veta.
 Gerna blommorna förbrännas,
 Hviska med en tår i ögat:
 Lif du gaf oss, — tog ock lifvet!

Till Ellen.

Flicka, skönare än källans
 Klara, fria, vackra våg, —
 O, behåll som hon för evigt
 Denna friska barnahåg!

Flicka, skönare än stjernans
 Milda glans i aftonen, —
 O, behåll som hon för evigt
 Dig ett rum i himmelen!

Flicka, skönare än rosens
 Friska daggbestänkta vår, —
 O, behåll den doft för evigt
 Som dess väsen genomgår!

Glöm dock ej ibland att tänka
 På din yra fjäril ock, —
 Ljuft du bundit har hans vinge
 Med din nattligt ljufva lock.

Varning.

Lägg, yngling, handen på ditt bröst —
 Hvad klappar rastlöst der?
 Det kan bli dina dagars tröst,
 En stjärna ljus och skär,
 I stormens dån en engels röst,
 En eternell i lifvets höst, —
 Lek ej med elden der!

Lägg, yngling, på ditt bröst din hand, —
 Hvad klappar fridlöst der?
 Det kan bli dig en helfvetsbrand,
 Som all din ro förtär,
 Ett sår, som blöder utan band,
 En afgrund utan ljus och rand, —
 Lek ej med elden der!

När och fjerran.

Emellan oss var skog och sjö
 Och höga fjell med evig snö, —
 Och ändå var du mig så när,
 Som himlen för den fromme är.

Ty mellan oss en engel flög
 Och jemt med helsningar han smög,

Och drömmar om en evig tro
 Vi närde djupt i själens ro.
 Så gingo några år förbi,
 Och åter råkades nu vi;
 Hur mycket du förändrad var!
 Och jag också, du förebar.

Och mellan oss en öken låg
 Så lång att ej dess slut jag såg,
 Och ändå var du mig så när,
 Som grafven för en dödssjuk är.

Var det en dröm.

Var det en dröm att ljuft engång
 Jag var ditt hjertas vän? —
 Jag minns det som en tystnad sång,
 Då strängen darrar än.

Jag minns en törnros af dig skänkt,
 En blick så blyg och öm;
 Jag minns en afskedstår, som blänkt, —
 Var allt, var allt en dröm?

En dröm lik sippans lif så kort
 Uti en vågrön ängd,
 Hvars fägring hastigt vissnar bort
 För nya blommors mängd.

Men mången natt jag hör en röst
 Vid bittra tårars ström:
 Göm djupt dess minne i ditt bröst,
 Det var din bästa dröm!

Afskedet.

„Godnatt, du goda flicka!
 Godnatt ännu engång,
 Jag måste gå, det skymmer
 Och vägen är så lång.“

„Godnatt, du goda gosse, —
 Men glöm dock något qvar,
 Så har du skäl att komma
 Igen om några dar.“

Han gick, hon honom lyste
 Med lampan i sin hand;
 Så mörk var mörka locken,
 Så röd var kindens brand.

„Godnatt!“ — „godnatt!“ de sade,
 Förstulet blicken brann, —
 Och båda något glömde
 För evigt hos hvarann.

Ögon blå.

Två skälmska, ljufva ögon blå
 Mig följa hvar jag än vill gå —
 Godmorgon, hviskar en röst så gladt
 Och, när det skymmer, godnatt, godnatt!

De skälmska, ljufva ögon blå
 Dock långt från mig som himlen stå,
 Och denna röst, som mitt hjerta rör,
 Det är i drömmen jag blott den hör.

De skälmska, ljufva ögon blå
 Mig ner i grafven lysa må —
 Och denna röst af min fjerran vän
 I granen susa deröfver än.

Vår inre värld.

Gestalter sväfva för mitt inre öga
 Och nicka vänligt från en fjerran strand,
 Än barndomsvänner från det ljusa, höga,
 Än ungdomsbilder ifrån jordens land.

De hviska mig så mången herrlig saga;
 I ljuf förklaring böljar tyst min själ.
 Än le de gladt, än sörja de och klaga,
 Men alla ge mig af sin känsla del.

I, sångarns sällskap och hans skönsta minnen!
 Hur lycklig menskan är! Hvad skönt hon ser
 Utom sig, spridt omkring för spridda sinnen,
 I ordnad skönhet inom henne ler.

Der skapar hon en verld af sina minnen
 Så lugn, så skön. I himlen, andens hopp,
 Skall jag förklarad se med nya sinnen
 Dem gå kring mig i evig skönhet opp!

Vid invigningen af G. A. Wallins minnessten.

(Melodi: Fraa isseffjorden etc. af Hansen.)

På öknens slätter i natten
 En beduin framfar,
 Kamelen vaggar sakta
 Och himmelen tindrar klar.
 In slumra öknens vågor
 Vid vandrarns aftonpsalm.
 Vid vägen i toppen bruten
 Står vissnad ung en palm.

„Dig stormen bröt i din blomning, —
 Stor Allah är som var!“
 Så beder beduinen,
 Till tömmen han åter tar.
 En reskamrat från fordom

Då minnes hastigt han.
 Han nämnde sig Abdul Waly; *)
 Det var en trofast man.

Han minns hur der vid hans sida
 En stjernklar natt han red,
 Den resliga gestalten
 Med stål uti hvarje led.
 „Hvar manne nu han resa
 I öken eller stad?“
 En sörjande vindfläkt susar
 I palmens vissna blad.

Han vet ej att högt i norden
 Han ligger gömd i frid,
 Att här han föll likt palmen
 I blommingens bästa tid;
 Vet ej hvad allt förloradt
 Med honom gömdes sen; —
 Vi veta det vi dess mera,
 Som reste denna sten.

Till G. Montgomery,

vid festen i Åbo den 13 Juni 1860.

Ung engång i Suomis nejder,
 Här i blodigt sköna fejder

*) Wallins i öknen antagna namn.

Äran mot dig log;
 Och du stridde, led och blödde,
 Tills, då ödet allt förströdde,
 Sorgsen bort du drog.

Bort du drog till andra trakter
 Och åt fridens milda makter
 Offrade din tid.
 Dock du Finland icke glömde,
 Stolt i häfdens blad du gömde
 Hennes största strid.

O, du minns i sommarnatten
 Friden här kring land och vatten —
 Dagens vilda strid!
 O, du minns på drifvor kalla
 Rosor glöda, kämpar falla
 Jublande dervid.

O, du minns de enkla tjellen,
 Forsens vilda sång på hällen,
 Tallbevuxen hed,
 Folket der med enkla seder,
 Med sin dygd, sin tro och heder;
 Som dess son du stred.

Och till oss en längtan drog dig,
 Och vårt folk i famnen tog dig,
 Kände dig igen;
 Kände blicken, silfverhåren,
 Kysste bort den ädla tåren
 Från sin gamle vän.

Och det säger: än mitt hjerta
 Slår som förr, då du med smärta
 Afsked från mig tog,
 Ännu är jag ung som våren,
 Rask som du i ungdomsåren
 Svärdet för mig drog.

Än i Suomi kämpas striden
 Gladt för ljuset, lyckan, friden
 Här på banad sig;
 Och det unga släktet gömmer
 Fädrens minne varmt och tömmer
 Stolt sin skål för dig!

Studenterne.

(Uppläst vid en studentkonsert i Helsingfors.)

En liten skara äro vi,
 Men ung och rask och stolt och fri,
 Af finska folket buren
 Och vigd att kämpa för dess väl
 I lust och nöd af all vår själ,
 Åt ljusets makter svuren;
 Det är en sak att lefva för,
 Det är ett lif som aldrig dör.

Vi stå på hoppets ljusa höjd,
 Dess luft är frisk och ren dess fröjd,
 Dess vinge aldrig dignar.
 Så springer mellan fjellen opp

Den klara källans strida lopp,
 Som nejderna välsignar;
 På tusen silfverarmar der
 Sin skatt i verlden ut hon bär.

Och mången åder omärkt går
 Och mången utan synligt spår
 I jorden djupt förrinner
 Och mången blir en mäktig flod
 Som störtar fram med kraft och mod
 Och lof och hyllning vinner —
 Men också den, som svinner tyst,
 Har kanske fram en blomma kysst.

Så gå vi fram i mot som med,
 En ljusets slutna jägarked
 Okufligt an vi rycka;
 Der höfs ej pansar, svärd och stål,
 Blott samma själ och samma mål:
 Det finska folkets lycka —
 En lösen, svarad från hvar trakt
 Af kända rösters säkra vakt.

Och på vår sträfvan fäderne
 Med varma, stolta blickar se,
 Och brudens kinder flamma;
 Hon binder rosor i det band,
 Vi knutit för att dig, vårt land,
 För framtid skön uppamma!
 Vår rikedom din kärlek är,
 Och vår är din — och segren der!

Skål för qvinnan.

Vid en studentfest.

Tag ditt glas uti hand,
Låt det glimma till rand
Med de blödande drufvor uti.
Jag vill dricka en skål,
Som att lemnas ej tål
Ibland bröder och vänner som vi.

Jag vill höja mitt ord
För det ljufva på jord,
För det skönsta i skapelsens ked,
För den osedda gäst
Uppå ynglingafest
Som ändå i hvart hjerta är med;

För den purprade skyn
På den strålände hyn,
För de drömmande blickarnas brand,
För den snöhvita barm,
Der en kärlek så varm
Slår för oss och vårt älskade land;

För den slumrande blom,
Som en qvinna så from
Oss som barn uti hjertat har strött;
För den sol, som den fick,
Då den älskandes blick
Sen i blomningens tider oss mött;

För det ljufva farväl,
 Som hon helgar vår själ,
 Då vi måste långt från henne gå;
 För den Engel, hon ber
 Ifrån himmelen ner
 Vid vår sida att skyddande stå.

O, hur ler hennes bild,
 O, hur rodnar den mild
 Öfver framtidens ljusnande rand!
 Så med hjertat i brand
 Som med glaset i hand
 Skål för kvinnan i Suomis land!

Invigningen af de döfstummas skola i Åbo. *)

Hvad klang den psalm, som stilla mot det höga
 På denna dag ur rörda hjertan bröt,
 Hvad sken i tåren, som ur månet öga
 I högtidsstunden klar och himmelsk flöt?
 En glädje, högre än den stunds, som svingar
 Med dans och blommor bort på flärdens vingar,
 Ty skönt gick upp en hoppfull gryningstid
 För nyss så hopplöst bundna andars frid.

De stodo der de tolf i mängdens hvimmel
 Och sågo kring sig stilla undrande,

*) De inskrifne eleverna voro till antalet 12.

Men ljus var blicken, ty mot Fadrens himmel
De redan lärt sin stumma bön att be.

O! denna blick skall bli allt mer vältalig,
Och denna bön allt mera lugn, lycksalig
För fröjden att få lefva, älska här; —
Du trötta mensklighet, gå dit och lär!

Lär här hur denna lycka dock är ringa,
Som här du sökt, mot den du fått, men glömt!
Att ha en Gud, till hvilken du kan svinga
I bön och kärlek, som dig älskar ömt;
Att bröder ha, dem du får älskad trycka
Till hjertat ljuft i vänskaps stilla lycka,
Att ha ett fosterland, uti hvars värf
Du offra kan din andes ringa skärf.

Den lyckan skola dessa njuta lära,
— Af jordens lycka all är den blott sann, —
Och med sitt lif en evig lager skära
Åt anden, som uppå naturen vann.
De skola gå i Finlands skilda trakter
I tjenst hos kärlekens och ljusets makter
Och som de stummas tolf apostlar se
Till bröder, hårdt vanlottade som de.

Så varde ljus för dem, — som strålen ilar
Från himlen ljudlös genom natten lång!
Och själens strängaspel, som stumt nu hvilar,
Skall stämmas här att klinga klart engång,
När döden tecknar: kom! och själen svingar
Befriad upp till Gud på lösta vingar;
Der skall dess stämda strängars första ljud
Bli det: jag tackar dig för lifvet Gud!

På Sofiadagen

(till en mor af hennes barn).

Det blir en tid, då böljan fridfullt flyter
Bland blomstren, dem hon väckt på stranden opp,
Då uti ljufva vemodsminnen byter
Sig hvarje barndomsdröm och ungdomshopp,
Då själen icke mer bland guldmoln ilar,
Men tyst och tänkande sin vinge hvilat
Och ser, hur fjerran invid himlens rand
Uppstiga klara stjernor efterhand.

Den tidens slag du slår, o modershjerta!
Som unga blommor knoppas vi kring dig.
Vår fröjd är din och din är ock vår smärta,
Med oss du går igen din ungdomstig.
O, må vår fröjd då ren och ädel vara,
Vår smärta, stilla qvälld ur källa klar!
Det är blott så en lön vi kunna spara
Åt den, som vid sin hulda barm oss bar.

Med goda föresatser, varma böner
Vi vilja fira din Sofiadag,
De likna vårens grönska, hvilken kröner
Det bord, vi sirat ut åt dig i dag;
Så svag är den, är blott ett hopp i Herran,
Men växer, blommor i Hans kraft engång, —
Så äfven oss Hans kärlek är ej fjerran,
Han skall ge mening åt vår enkla sång.

Till — — —

(skrifven på sybordet).

Ila hastigt, lilla hand,
Öfver duken ila!
Må din vackra blick ibland
Dock uppå mig hvila,
Läse du i mina drag
Hur ditt barnsliga behag
Stilla låga tänder

Upp uti min själ
Och ömt englahänder
Den vårda fromt och väl.

Ljufligt är att se på dig,
Der du tyst arbetar
Och kring garnen innerlig
Mången tanke flätar,
Mången tanke, suck och dröm;
Deraf vacker blir din söm.

Mången tant den prisar,
Men hon icke vet,
Då du fram den visar,
Dess skönhets hemlighet.

Må din lefnadsduk så ren
Bli som den du sömmar,
Stråla af det klara sken,
Som från himlen strömmar.

Väf der in bland blommors vår
 Äfven någon vemodstår,
 Väf för himlens stränder
 Skönt din andes skrud! —
 Hvita englahänder
 Dig kläda der till brud.

Till den nygifta.

Du sluter honom till ditt varma hjerta,
 Det varma hjertat, som han älskat så,
 Och ljuft han lofvar att i fröjd som smärta
 Med dig förenad lifvets kamp bestå.

Väl strålade den friska myrtenkransen,
 Nathalia, skönt på dina lockars natt,
 Dock ännu skönare log kärleksglansen
 Ur dina ögon, ler der än så gladt.

Och därför, fast i dag du bort skall fara
 Ifrån det hem, der du har fostrats opp,
 Se, sällhet bor dock i de tårar klara
 Och ur din makes strålar samma hopp.

Så går du hän med fröjdstrålad smärta,
 Invigd prestinna för den altarhård,
 Hvars offerflamma är ditt eget hjerta,
 Hvars tjenst — din ära och din efterverld.

Gå till den sällhet, som dig himlen ämnar,
 I lycka mild, i sorg bekymmerfri, —
 O, gå välsignad af det hem du lemnar
 Till det, der du välsignelsen skall bli.

Till Helmi.

Söndan nämns bland dagar perlan,
 Helmi det bland flickor är;
 Och en sann och äkta perla
 I det radband, som jag bär.

I det „radband“ utaf sköna
 Milda qvinnoanletsdrag,
 Hvaruti mitt stackars hjerta
 Insnörddt är till domedag.

Till den stora „domedagen“,
 Då jag ut att fria går,
 Och af alla, först af Helmi,
 Korgen för min djerfhet får.

„Korgen“, hvori sen jag kastar
 Verser, fulla utaf sorg.
 O, förskona allmänheten,
 Helmi, för min papperskorg.

Den lilla hedningen.

Helmi, du frågar, hvi stundom jag är
Sorgsen, orolig m. m.

Derför, min vän att — alltmer jag blir kär,
Att, huru kristligt vårt samhälle är,
Rår här en hedning, som alla oss snär,
Och öfverallt får husera.

Jemt uppå resa kring jordringen vår
Ordning och lugn han ombringar,
Far in i hjertan och dörren tillslår;
Amor som „namn“ uti respasset står,
Verldarnas början hans „födelseår“,
„Tecknet“: guldlockar och vingar.

Jägare är han till sin profession,
Jemt han på tjufskytte ilar.
Ingen dock fångar hans lilla person;
Konung och statsman, polis och spion
Herrskar han öfver, har dock ingen thron,
Endast ett koger med pilar.

Hvarthän han kommer, blir oro och strid,
Allt om hvartannat han kastar,
Släkten, familjer och tycken och tid.
Fäderna mörkna förgäfves dervid,
Ungdomen bleknar och mister sin frid,
Pilten han ler och borthastar.

Ner han mig kunde från himlen förmå,
Ner till två jordiska himlar,

Helmi, de der uti ögonen blå;
 Och hur mot honom predika jag må,
 Sitter han der nu och tjusar mig så,
 Att i min hjerna det hvimlar.

Adertonhundra och sextio år
 Verlden har ren varit kristen,
 Öfver oss alla den skalken dock rår.
 Liten han är, men en stor matador;
 Och huru spelet i verlden här går,
 Han gör trumfviv eller — sisten!

Englarna.

Du min hulda, sköna engel!
 Jag som fästman sjöng hvar qväll,
 Och min engel var en liten
 Dygdeädel, täck mamsell.

Snart min hulda, sköna engel
 Blef min egen muntra fru,
 Och vi glömde hela engeln
 För det enkla „kära du!“

Hur det gick och hur det hände,
 Hon en liten gosse fick.
 O, du lilla, söta engel!
 Nu det hette hvart man gick.

Snart den lilla, söta engeln
 Blef en bengel, stor som jag,
 Och nu har han sjelf en engel,
 Som han tillber natt och dag.

Den lyckliga familjen.

Den äldsta sonen en morsgris blef,
 Den andra lat uppå gatorna dref,
 För trolös fästmö den tredje dog,
 Den fjerde henne till hustru tog,
 Den femte kastad på gillstu'n blef,
 Den sjette och yngste verser skref —
 Och fadren skrek: o, dog jag så visst!
 Det värsta, det värsta det kom till sist.

Skolfuxen.

Jag var i fordna dagar kung,
 En kung så säll, då jag var ung.
 Mitt rike var den hela verld,
 Jag tog den in med tankens svärd,
 Och sanning, frihet, ljus och rätt
 Jag strödde kring så lätt, så lätt.
 Nu — vill min bild du se?

Nu sitter jag vresig och gnatig och bister,
 En lärd och förtorkad och fattig magister —
 Och „buffeln“ jag kallas på spe.

Jag hade förr ett ideal,
 En ros så skön i bortgömd dal.
 På glädjens ban, på sorgens stig
 Hon följde lika vänlig mig.
 Fast ljuf en drömbild blott hon var,
 Hon dröjde länge, länge qvar;
 Tills fodret blef för skralt.
 Nu bäddar en gråhårig „Maja“ mitt läger
 Och sopar och dammar och skurar och säger
 Att matfrun vill hafva betalt.

I glada vänners fria lag
 Jag glömde mången tråkig dag,
 Och drufvan göt sitt varma blod,
 I eld och rosor kinden stod,
 Och hoppet log och sången klang,
 I fröjdraketer tanken sprang,
 Ej hängdes nånsin läpp. —
 Nu pluggas Brunérs grammatik hela dagen,
 Så gamla magistern får ondt uti magen
 Och tyst tar i skåpet sin knäpp.

En fröjd ändå på gamla dar
 För tråk och bråk mig ersatt har:
 En näsvis pojke nyss i kolt
 Framför mig står som yngling stolt,
 Och trycker gamla lärarns hand,
 Sin framtidsdröm med blick i brand

Han täljer, tyst jag hör.
 Då värmas de gamla, försoffade sinnen,
 Då vakna de eviga, älskade minnen —
 Jag ej med en suck honom stör.

Det ousägliga

II.

I toner, i toner
Finns frid och finns tröst,
För blödande hjertan
I tviflande bröst.

Det outsägliga.

När något skönt oss möter och förtjusar,
Okufligt ett begär betar vår själ,
Att af den glädje, som oss då berusar,
Åt verlden som en broder gifva del.
Från suck till blick, från blick till sång — dock
orden,

Hur rika, böjliga de vara må,
Hur de ta skatt från himmelen och jorden,
De ingen känsla tecknat fullt ändå.
Ett outsägligt finns i fröjd som smärta,
En perla, sluten för hvar kunskapstörst,
Gömd innerst för oss sjelfva i vårt hjerta —
En fond, som bortom grafven öppnas först.
Det är det eviga i menskosinnet,
Hvarur frisk dagg hvar morgon gjuter sig
På hoppet, som vill vissna, och på minnet,
Som annars blektes här på skuggors stig.
Det kan ej höras. Beethoven ej skrifvit
Så djup musik, som klingar i oss då,
När sjelf vår själ ett strängaspel har blifvit,
Och högste Mästarn spelar deruppå.
Det kan ej målas. Så ej färg sig bryter
På konstnärns duk mot ljuset ren och skär,
Som detta skimmer, hvori verlden flyter
För våra ögon, då det drömmer der.

Det bor i hjeltens blick, då han i striden
 Sin glafven för. Ej ser han blod och mord,
 Men bakom purpurskyar ser han friden
 Och döden ej, men frälsad fosterjord.
 Och det är det, som himmelskt skimrar i
 Den frommes öga, när ur stoftet fri
 Sitt lif han öfverskådar sista gången
 Och lyssnar ren och ler mot englasången.
 Och det är det, som bor i ungmöns dröm,
 Då af sin kärlekslycka ljuft medveten
 Hon talar med en blick som lifvet öm,
 Som grafven stum och rik som evigheten.

Dvergens hämd.

Det står en dverg i bergets natt.
 Han hamrar och smider på guldets skatt,
 Det glöder, det vitnar på gnistrande håll.
 Han hånler och sjunger med röst så gäll:

Från sol och värme och blommor och träd
 Oss menskorna drifvit i bergen ned.
 Vi hata den stolta, den roflystna ätt,
 Vi hafva ett tärande gift dem beredt.

Vi smida i fjellen det flammande guld,
 Som menskan förderfvar och störtar i skuld.
 Vi hafva i vilda, stupande schakt
 Försåtligt skymtande ned det lagt.

Vi ge det en glans så underbar,
 Som människans hjerta allsmäktigt drar.
 Hon störtar efter dess granna glöd
 Från sol och himmel, till natt och död.

Det fäller svärdet ur hjeltens hand,
 Det bryter ed och förråder land,
 Förgiftar kärlekens rosenband
 Och skapar stöld vid Guds altarrand.

Det dödar oskuld i tärnans barm
 Och gör sen själen på tro så arm.
 Det bräcker ynglingens glada mod
 Och sprider is i hans varma blod.

O, glimma metall! i gnistrande prakt!
 Du hatets hammare! dåna med makt!
 Förderfvad människors ätt förgår,
 Och jorden åter engång blir vår!

Lokomotivförarn.

Ej ro, ej rast.
 Med blixstens hast
 I kolmörk natt
 Vi flyga fram.
 Se, trädets stam!
 Hör bergets skratt
 Vid färdens skalf

I klyftans hvalf.
 Der lyser matt
 Signalens eld
 I fjerran dæld.

Framåt, framåt
 På mäktig stråt
 Du jättehäst,
 Som frustar dof,
 Vid vagnen fäst.

Den kraft, som i
 Naturen sof,
 Vi gjorde fri;
 Då eld och haf
 I brudsäng smög
 Intill hvarann,
 Och kyssen brann!
 Och ångan flög
 Med bådas makt
 I silfverprakt
 Ur kampen opp.
 I jernfast kropp
 Till evig slaf
 Vi bundit den.
 Du rasa må,
 Du gudason,
 Att fri igen
 Vårt verk med dån
 I stycken slå.
 Ju mer du slår
 På fängslen, se!

Dess raskare
 Det framåt går.
 Då svigtar bro
 Af fur från mo —
 Ett bergfast värn —
 Likt lösan sand.
 Då gnisslar tand
 Af härdadt jern.

Du vrider vals
 I sömnlös natt
 Med dystert knot,
 Med mäktigt hot;
 Men på din hals
 Har tanken satt
 Bevingad fot.
 Mer snabb än du,
 Mer stark ännu
 Är den ändock,
 Och dag och natt
 Arbetar ock.
 Och jord och haf
 Och lif och graf
 Ge den sin skatt
 Sen tusen år —
 Och den är vår!

På segerstråt,
 I facklor tänd,
 Oss följ, framåt
 Med stormens dån,
 Du gudason,

Vid hjulet spänd!
 Triumfhvalf stå
 De sprängda berg,
 Och gnistor slå
 I brokig färg
 Som blommor på
 Den väg vi gå!
 Då blir hvar vagn
 En segervagn,
 Som bärer fram
 Vår stolta stam —
 Och menskors släkt
 I kungaprakt,
 I tiggardrägt
 Ser stolt sin makt.

Hvad flammar der
 I dunkel dal?
 En grön signal,
 En varningseld!
 Det fara är.
 Du slaf, tag rast,
 Du fart, blif fälld!
 Var aktsam blick! —
 Ett sidokast,
 En enda klick —
 Vårt stolta tåg
 I stycken låg.
 För tusende
 Nu väl och ve
 Stå i min hand.
 Allt är så tyst,

Ej knäpp, ej knyst
 I grafflik natt.
 Och facklans brand
 Så hotfull står,
 Och bäfvande
 Med fart så matt
 Wagongen går.

Den dystra eld
 I dunkel dæld,
 Som qvar oss höll,
 Nu äro vi
 Igen förbi. —
 En daggtår föll.
 Det ljusnar ren.
 Ett rosensken
 På skogens topp
 Den mörka står.
 Bakom oss går
 Visst solen opp.

Flyg åter nu,
 Min eldhäst du,
 Med dagens lopp
 Mot fält och bygd
 I verksam dygd!
 Hvad stim och brus
 Ur grönklädd dal
 I morgonbrand!
 Godmorgon ljus
 Och folk och land!

Der är station.
Ljud högt signal
I klarnad zon!

Geniens hämd.

„Ställ i dag till mig din gång!
En artist jag bjuder på.
Han skall under vin och sång
Mig en tafla måla få.
Allt i ordning ställes nu.
Konstnärn midt i laget står,
Och på timmar sex à sju
Verket helt ur penseln går.

Hopens bifall sorlar gladt:
Skål, du målar som en karl!
Penseln kastas, med ett skratt
Han det fyllda glaset tar.
Muntert flyr nu qvällens fest,
Tills med fröjd för flera dar
Tumlar bort den siste gäst —
Ensam blifver konstnärn kvar.

Och med lampan i sin hand
Vid sitt nya verk han står;
Dystert mörknar ögats brand,
Handen öfver pannan går.
Kallt på honom taflan ser,
Den ej lif för honom har;

Ej han kan förtjusas mer —
Icke som i fordna dar.

Och han säger vemodsfull:
O, hvart flög du fantasi?
Ej vi ringar bytt af gull,
Skulle dock jag sviken bli?
Ej så falsk jag trodde dig,
När i fordna dagars lopp
Du allena satt vid mig,
Full af kärlek, tröst och hopp.

Hastigt af en sol i glans
Som försvunnen taflan är.
Och i silfverskrud och krans
Står en himmelsk genie der,
Och hon talar: bröt väl jag?
Rösten klingar som musik,
Öfver rosigt sköna drag
Dallrar tåren klar och rik.

Jag har kysst din barnamund,
Jag dig vaggat mången gång,
När din mor i nattens stund
Slumrade ifrån sin sång.
Jag var med i hvar din lek,
Märkte när du var allen,
Satt med dig, när dagen vek,
Drömmande vid brasans sken.

Visade dig himlens ljus,
Jordens skuggor, marken grön,

Fradgans snö på vågens brus,
 Klippans form så vild och skön,
 Ut med dig på fältet gick,
 Och med varma kyssars brand
 Gjöt jag kraft uti din blick,
 Gjöt jag styrka i din hand.

Minns du hur du svor att mig
 Öfver allting hålla kär,
 Minns du hur jag svor att dig
 Evigt, evigt blifva när.
 Ve dig, stolte menskoson,
 Trodde du jag var din slaf,
 Då till låga fröjders lån
 Du en himlens ande gaf!

Icke till din ära, nej,
 Steg jag ner ur gudars sal,
 Till en sjelfvisk njutning ej
 Tom, bedräglig, falsk och fal,
 Till det skönas ära blott;
 Oförvanskligt det består.
 Lef det lif af jord du fått!
 Jag till himlen återgår!

Marssnön.

Den svala snön derute faller
 Och täcker marken mer och mer,
 De lägga sig de hvita stjernor
 I hvarf på hvarf längs jorden ner.

Håll slutet än o, vår! ditt öga,
 Sof godt i blid och vänlig snö —
 Dess mäktigare skall du blomma,
 Dess rikare skall sen du dö.

Vågen.

Fall unnan klara bölja!
 Hvi skall du rastlöst skölja
 Väl längre klippan så?
 Hur än din tår den höljer,
 Hur den din suck förföljer,
 Förblir den hård ändå.

„Jag kommit och jag ilat,
 Jag stormat och jag hvilat;
 Blef klippan större? nej!
 Ren föll engång från randen
 En skärfva ner i sanden.
 Jag faller unnan ej.“

Den fromme.

Vid Kristi kors i stilla bön
 Är ljuft att verlden glömma,
 Vid Kristi kors i tro så skön
 Är ljuft om himlen drömma.

Vid Kristi kors en evig fred
 Jag slöt med lifvets skiften. —
 När jag är död, prydd, broder, med
 Dess segertecken griften.

I en Spaniors album.

Der i Spanien, der i Spanien,
 Långt uti det sköna söder,
 Rosor och jasminer dofta,
 Myrten grönskar, drufvan glöder.

Här i Suomi, här i Suomi,
 Uppe i den kalla norden,
 Kort är sommarn, sjelfva blomman
 Hvit som vintern öfver jorden.

Der i Spanien, der i Spanien
 Mörkögd tärna gladt sig svingar,
 Blicken blixtrar, rosenmunnen
 Ler och kastanjettan klingar.

Här i Suomi, här i Suomi
 Drömmande hon inne sitter,
 Lyssnar hur en ensam fågel
 Höjer i en gran sitt qvitter.

Der i Spanien, der i Spanien
 Stolta äro männens sinnen

Och från stora fäders tider
Ha de ärorika minnen.

Här i Suomi, här i Suomi
Ringa äro våra minnen,
Blott den framtid, som vi drömma,
Skapar stolta våra sinnen.

Och just därför detta landet
Högst är älskadt uppå jorden.
Hvart vi komma, vändes blicken,
Emot stjernan bort åt nordén.

Säg i Spanien, nämn vårt Suomi,
Kulna landet upp vid polén,
Men der hvarje hjerta flammar
Varmt därför som södersolen.

Den 10:de November 1861.

(Till Professor F. L. Schauman och dess maka).

Er silfverbröllopsqväll! I frid och lycka
Fem lustrer utaf kärlek flytt för er.
Den bästa sång på dem ej kunde trycka
Ett högre skén än verkligheten ger.

Er silfverbröllopsqväll! I rik förhoppning,
Du ädla par, kring dig hvad blommor stå.
Såg du för tjugo år den äldstes knoppning? —
Der ler en engel än med ögon blå.

Er silfverbröllopsqväll! Och än så unga
Till själ och hjerta stån J bland dem qvar.
Lätt är det silfver årens hand den tunga
På mannens hjessa stilla snögat har.

Er silfverbröllopsqväll! den skymmer sakta,
Och klara stjernor gå på himlen opp,
Och ljusets englar engång få betrakta
På jorden skönt uppfylldt ett ungdomshopp.

Er silfverbröllopsqväll! Ej prydda borden,
Ej facklors festglans, hjertat firar den.
Du make, länge lef för fosterjorden,
För hemmet båda — och för himmelen.

Ett brunnsafsked.

Sista glaset, sörjd af mången
Hon, vår älskling, drack,
Och åt skänkfrun sista gången
Sade ljuft sitt tack.
Klädd i hvitt — i hemlandsfärgen —
Som en ros i snö,
Hon åt lunderna och bergen
Nickar sitt adjö.

Alla hennes vandring följa
Der hon bort nu går.
Uti fällda kalkar dölja

Blommorna sin tår.
 Men med rosor nu på kinden
 Hon så glädtigt ler,
 Och den milda sommarvinden
 Afskedskyssen ger.

Oskuld och behag bestråla
 Stigen, hvart hon går.
 Lätt i rosor kinden måla
 Hennes sexton år.
 Skönhet sig för hennes fågring
 Ödmjukt böjer ner,
 Tviflarn ser en himmelsk hägring,
 Bitterheten ler.

Oberörd af verldens hvimmel,
 Blott med blicken för
 Dygd och skönhet och den himmel,
 Dit hon redan hör,
 Så hon kom, med samma sinne
 Bort hon sig beger.
 Sjung, min sång, ett himmelskt minne!
 Nu hon synns ej mer.

Vid min älsklings sida.

Vid min älsklings sida vill jag
 Drömma att jag sitter här,
 Rår ej för dock att mitt hjerta
 Tysta qual i djupet bär.

Drömma vill jag, att hon frågar
Om mitt dystra löje då.
Himmelskt huld och ljuf hon lyssnar.
Med en kyss jag svarar så:

Derför att i vida världen
Du allen är sann och öm —
Och dock är du blott en skugga,
Såsom denna dikt en dröm.

Serenad till Helmi.

Fjäriln på rosen drömmer,
Stjernorna milda le,
Flickan i kudden gömmer
Lockarne.
O! den som finge
Lätt som en stråle gå,
Nog hvart jag ginge
Visste jag då.

Till dig, hur lätt du drömde,
Omärkt jag smög min gång,
Bland dina blommor gömde
In en sång.
Skulle betrakta
Stilla min väna vän,
Kysste dig sakta,
Flydde igen.

Stjernan i natten brinner,
 Månen ur guldmoln lyss,
 Sången allen dig hinner,
 Sångarns kyss.
 Vagga på vågor,
 Tonernas vågor du!
 Himlar och lågor
 Omge dig nu!

Ur gamla gömmor.

Was vill die einsame Thräne?

Heine.

I.

När hjertats vår har vissnat bort,
 Vår ungdomskärlek rik och varm,
 Hur tomt blir lifvet innan kort,
 Och verlden tycks så mörk och arm.

Vår enda fröjd är minnas få,
 Hur ljuft vi älskade engång,
 Och läsa om från tider då
 Ett gammalt bref, en bortglömd sång.

Och sjelfva saknan sakna vi.
 Vårt qual vi ville gråta bort;
 Men allt far ögat kallt förbi —
 Det skymmer blott, förblifver torrt.

II.

Allt på jorden, när det dör,
Får att hvila i, en graf.
Hjertat blott, det döda hjertat,
Vet ej hviloläger af.

Och ditt hjerta det är dödt,
Der är vinter, der är natt,
Fast det går igen och spökar
Stundom under fröjd och skratt.

Tror du att man det ej ser,
Hur du än det dölja vill? —
Ofta smärtsamt midt i skrattet
Har jag hört det spritta till!

III.

Må de lycklige sjunga om ungdom och fröjd
Och om frihet och fädernesland.
Må de sjunga om sanningens strålande höjd,
Och om kärlekens heliga brand.
Må de sjunga hur stunden flyr bort som en dröm,
Huru drufvan är varm, huru tärnan är öm,
Hur i lifvet ler Gud såsom sol öfver sjö —
Jag vill krossa min lyra och lyssna och dö!

IV.

När barn få en sticka i fingret,
De skrika tills trötta de bli,
Får en yngling en flicka i hjertat,
Straxt skriker han — poesi.

Och skrattar hon, jord och himmel
 Han svärtar med gallbittert bläck —
 Der stå nu jord och himmel
 Så mörka som i en säck.
 För ett fnurr af en liten näbba,
 Är hela världen på tok. —
 Väl, om det ej blir värre
 Deraf än en dålig bok!

Elegi öfver en käpp.

O, du min käpp — hvem kan sitt öde ana? —
 Du som jag troget öfverallt kringbar,
 Du som på lifvets småstenslagda bana
 Min trogna vän och hjälparinna var!
 I går jag ännu lätt och muntert slängde
 Ditt späda spö, så böjligt, dock så fast —
 Ack, när i dag jag åter så dig svängde,
 För sista gången var det, kryckan brast.
 Minns du ännu, när jag dig köpte, stunden?
 Jag tror det var hos Göhle-Aspelin.
 Förutan prut blef vid mitt öde bunden
 Din elfenhand, så strålande och fin —
 O, hur vi flögo sen i esplanaden,
 Så ljuft och troget hållna af hvarann,
 Så skön som du fanns ingen käpp i staden,
 Som jag så säll ej en förlofvad män.

Du fordrade ej kläder och presenter
 Och i mitt ungarlsrum allen en knut,
 Du drog ej med dig svågrar eller tanter,
 Var alltid redo, när jag ville ut.
 Du alltid var med mig af samma mening
 Och sjelfva stenen älskvärdt kysste du,
 Och ingen nyck vår trefliga förening
 Som mången, mången annan, bröt i tu.

Om i en sak man om min mening sporde,
 Jag upp till näsan höjde dig och teg,
 Lät andra gräla, tills man allt afgjorde,
 Och högt i aktning för min vishet steg.
 Fick jag en ledsam Bacchibror på halsen,
 Jag svängde dig, tills han ur vägen gick;
 Kom der en mö, hur sirlig gick ej valsen,
 Hvari du flög, när hon min helsning fick.

Hur afundsamt du sågs af mina vänner,
 Hur sneglade hvar fiende på dig,
 Och än min grannes arga pudel känner
 Den tapperhet, hvarmed du värnat mig.
 Men ödet unnar menskan ingen lycka,
 Det slog ock dig, som det allt annat slår —
 En stump är nu ditt spö, en bit din krycka,
 Förenas ej af sångens saknadstår.

Jag kunde till en svarfvare dig föra,
 Men såsom förr du blefve ej ändå,
 Jag kunde åt hos någon guldsmed höra
 Och låta silfver kring din remna slå.
 Dock nej, dock nej, det blefve ej detsamma,

Jag dina brustna bitar gömma vill,
 Likt sköna minnen af en flyktad flamma,
 Den enda fröjd som sorgen mer hör till.

Min vän.

En vän, hur ock min lott må bli,
 Jag har så redebogen,
 Han har förstånd, han har geni,
 Han är så fast, så trogen.
 Och hvart jag går och hvar jag är,
 Han ger mig råd, är jemt mig när.

Så hände det sig häromsist
 Jag gick i giftasifver.
 Han skrek: hvad nu? vet du så visst
 Att flickan nej ej gifver? —
 Och medan jag i tvifvel gick,
 En annan ja och flickan fick.

Jag då beslöt en elegi
 Till tröst i sorgen skrifva.
 Han fick den första raden se:
 Hvad f—n skall detta blifva?
 Du gör dig löjlig käre vän! —
 Jag strök min vers och glömde den.

Jag tänkte att mitt kapital
 I en fabrik förränta.

Håll, ropte han, din vinst blir skral
 Och snar konkurs att vänta!
 Jag läste åter till mitt skrin
 Och bjöd min vän på ett glas vin.

Att ta en tjänst jag sist beslöt,
 Straxt var han här och rådde.
 Han visste hur förtjenst mig tröt,
 Gräl, bråk och tråk mig spådde
 Så långt och väl att ett tu tri
 Ansökningstiden gick förbi.

Ja, sade jag, för evigt blif
 Min vän! blott för den tanken
 Han ställde genast till ett kif
 Och bad mig dra för fanken. —
 Ack längesen jag gjort det, men
 Jag är, jag sjelf just, denna vän!

Kajsaniemi-visan.

Solen börjar skina, dimman löser sig,
 Snön den hvita, fina glänser på hvar stig.
 Talgoxen qvittrar på en löflös gren,
 Vinglaset glittrar uti solens sken.
 Uppå alla kanter flickor, mammor, tanter,
 Kjolar långa, små, hvita, röda, blå
 Kring oss stå.
 Hör hur de prata, se hur de le
 Flammor och fästmör alla in spe.
 Kling, klang, gutår! stämman upp! nu är det vår.

Se hur alla lundar skaka frosten af.
 Blomstertiden stundar, isen bryts på haf.
 Lärkan mot höjden lyfter vingars par,
 Sjunger om fröjden högt i rymden klar.
 Snart går mön bland sippor, plockar blomster-
 knippor;

Bäst hon plockar så, ler ur kalken blå

Amor då.

Nå sköna tärna, lycka då till!
 Gerna din skål nu dricka jag vill.
 Kling, klang, gutår! stämman upp! nu är det vår.

Snön i silfverknoppar taket prydnad ger,
 Blixtrar bort och droppar längs verandan ner.
 Sångerna klinga, timmarna de gå,
 Kyprarne springa, korkarna de slå.
 Mamsell Myhrman blickar fram ur dörrn och
 nickar:

Nu är god trafik, nu är god publik,

Glad och rik.

Solen är mild och hjertat är sällt,
 Hoppet är friskt och sorgen på svält.
 Kling, klang, gutår! stämman upp! nu är det vår.

Allt i lifvet är ej sol.

Allt i lifvet är ej sol,
 Allt i lifvet är ej natt,
 Som en morgonljusning klarnar
 Allt omkring oss småningom.

Allt i lifvet är ej vår,
 Allt i lifvet vinter ej,
 Lef i kärlek — allt försmälter
 I en solomstrålad tår.

Sök ej i det högsta allt,
 I det lägsta bor ock Gud —
 Under jorden ligger grafven,
 Är dock salighetens dörr.

Almqvist.

Monolog. *)

Att våga eller icke är det första,
 Att lyckas eller icke är det andra,
 Och deremellan ligger handlingen.
 I handling ligger lifvets makt, all lycka,
 All ära och all rikedom. Blott den
 Bevisar att vi finnas. Hvad är tänka?
 Ett embryo till lif — hvad samvetsqual?
 En sjuklig handlings mord emot sig sjelf.
 Jag mycket tänkt, jag till exempel tänkt
 Att intet högre finnes än förnuftet.
 Den tanken jag som mången öfvergifvit
 Och flytt till tron, sagt der det högsta finns —
 Och medan jag i tysta böner ligger
 Vid Kristi kors, så somnar jag och drömmer
 Om sköna qvinnor, guld och glada lag.
 Ha! sällsamt huru fantasin dock flyger,

*) Fragment.

Den gycklaren, och visar oss att allt
 Ett narrverk är. Och sjelfva handlingen,
 Hvad är den? en tillämpad fantasi.
 En ny gestalt uti det fastlagsspel,
 Det brokiga, som heter lifvet eller,
 Med litet längre titel, mensklighetens
 Utveckling till lycksalighet. Jag suttit
 Och målat mången tafla derifrån.
 Det var min rôl tills nu. Nu kommer der
 En skurk och stör mig. Hvad är mer naturligt
 Än att jag stöter honom i kulissen?
 Det är en ursäkt dock som är för vanlig,
 För platt. Ack, verklighetens verld är full
 Af bara platthet; skall man handla der,
 Så bli motiverna de gamla kända,
 Slutledningarna likaså. —
 På sned är verldens anlete och växer
 På nytt på samma gamla sätt på sned.
 Hvad som var godt för några tusen år,
 Hvad som var ondt, anses så nästan än.
 Vål pågår allt från tidens början dock
 En sammansvärjning mot det evigt lika
 Och enahanda; jemnt uppträda män,
 Som stämplas såsom rackare och bofvar
 För det de sökt att svänga om ethiken
 I stort, allt från sin urgrund. Jemte dem
 Finns andra dock som lyckats, stora kungar,
 Som mördat uti gross, bankirer fina
 Som stulit uti stort, och filosofer,
 Som ljugit i systemer. Hyggligt folk,
 I sanning, fast misskände af partier.
 Jag vet det finns ett ondt, jag känner ju

Att sjelf jag ämnar nu ett brott begå,
 Ett afbrott uti alltets jemna gång,
 Och därför darrar jag. Allt kallas ondt,
 Som gör en ondt; men är min darning öfver
 Och lyckas handlingen, så blir det onda
 Ett godt, och får jag samvetsqual deröfver,
 Så blir det åter ondt. Så vexlar hemskt
 I verlden lifvets ljuft violblå färg —
 Och dock är nattvioln så ljuf en blomma.
 Jag mycket älskat denna lilla blomma
 Och ämnar skrifva en roman om den,
 Der hela handlingen sig vände blott
 Omkring en blomma och der blomman vore
 Hjeltinnan uti stycket, människorna
 Bisaker blott. En underbar intrig
 Och vackra ord — och under allt en tanke,
 Lösaktig, djurisk som en Messalinas.
 Det vore ett problem; nå väl, låt se,
 Blott denna sak är öfver, skall jag börja
 Ta hand derom — men nu är giftet färdigt.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

För dig jag sjunger.

För dig jag sjunger, om jag eger qvar
 En ton, som mild och klangfull än sig rör.
 För dig, som mer än all min kärlek har,
 För dig, som salighet och frid tillhör.

Jag söker i min andes mörka vrår,
 Om ingen perla finns bevarad än,
 Som vore värd att få ditt blonda hår
 Besmycka — — — — —

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Vill du komma med mig?

Vill du komma med mig i den grönskande skog,
 O, der ingen, der ingen oss ser?
 Hörde du, hörde du, huru fogeln han slog
 Långt i skogen; han också dig ber.

Vill du sitta med mig i den skuggande lund,
 Vill du ljuft åt min arm dig förtro?
 Kom, o kom, i den tysta, den skymmande stund,
 När all jorden hon hvilar i ro.

När all jorden i stjerneglans hvilar i ro,
 Låt oss sitta och språka förtroligt;
 När all jorden i stjerneglans hvilar i ro,
 Och blott hjertat det klappar oroligt.

Jag har dig kär.

Jag har dig kär, öfver allting kär,
 Du mer än himmel och jord mig är;
 Hvar min bana går
 Du framför mig står,
 Om du är mig när,
 Om du fjerran är,
 O! du är mig kär, öfver allting kär.

Du är mig kär, öfver allting kär,
 Om himmelsk glans du kring pannan bär,
 Om du helig satt
 Öfver sky och natt
 Ibland englars här,
 Hann min sång dig der;
 O! du är mig kär, öfver allting kär.

Du är mig kär, öfver allting kär;
 Ja, om lagd du vore i jorden här,
 O, jag smög dit ned
 Ifrån gröna träd,
 Ifrån sol och vår,
 Ifrån fröjd och tår,
 För att dö hos dig, för att bli hos dig.

Du är mig kär, öfver allting kär,
 Min högsta fröjd som mitt qual du är.
 Dina ögon blå,
 O, hur le de så?

I dess himlar der
 All min himmel är;
 O! du är mig kär, öfver allting kär.

Det ej glömska finns, ingen död nu mer,
 Sen du allt mig blef, sen jag dig blott ser.
 Blott en kort sekund
 Vid din rosenmund,
 Blott en blick af dig
 Gör odödlig mig;
 Kom och lef med mig, låt mig dö med dig!

Don Juans afsked från lifvet.

*Naturskön nejd i Grekland. Klassiska ruiner fram-
 skymta uti lager- och myrtenlundar. Det är antingen
 morgon eller afton, ty ett matt rosenskimmer flämtar öf-
 ver föremålen. Don Juan sitter på en kullfallen kolonn
 och drar upp sitt ur.*

Jag står vid målet, rättare: jag — sitter
 Vid detta mål, som snart mig mållös gör.
 Likt lampans sista flämtning hjertat spritter,
 En sällsam susning ofta ren jag hör.
 På den jag längre ej fundera gitter; —
 Hvad än det är, jag vet att snart jag dör.
 Lätt dödens ishand kittlar mig i hälen —
 Han får gå långt förrän han hittar själen.

Emellertid så lär jag kunna hinna
 Att afsked ta från lifvet, som sig bör.
 I alla öden måste man sig finna,
 Och till de bättre dödsinviten hör.
 Hvarföre då sålänge sig besinna
 På den? det sällskap, dit man in oss för,
 Skall vara glupskt; men *vi* det ej må klandra,
 Som göra allt att äta ut hvarandra.

„Sålänge man har lif, så skall man lefva.“
 Den först det lärde, var en välvis man.
 Tids nog vi få i tomma intet sväfva,
 På vingar en, på qvastar någon ann'.
 Att lefva älska är, så mente Eva,
 Och Adam straxt derpå detsamma fann —
 Och icke lär i ordningen don Juan
 Af lika tycke vara numro tuan.

Den satsen klingar mig så skön i hågen
 Just nu, när lifvet skymmer mer och mer.
 I guld den nickar ner från himlabågen —
 Der sig ett svanepar till flykt beger.
 Den dyker upp ur blommorna, ur vågen,
 Men ej som förr den om min hyllning ber.
 De dagar äro — hur ock soln må glöda —
 Som Julia och Haidie för evigt döda.

Farväl då sol! Jag ser naturen stråla
 Kring mig i minnets sista återglans.
 På himlen qvällen purpurmoln ses måla,
 Kring brustna stoder mörknar skogens krans,
 En skog af myrtenträd! — En gam hörs skråla
 På högsta toppen, tar en lustig dans

I klara rymden, nu sig åter sänker —
 Fin lukt han har, han visst på Juan tänker.

Ty här jag vankar utan lust och vänner,
 Snart utan lif, och ingen vet mitt namn.
 Den skönaste, den stoltaste bland män
 Var fordom denna gråa, vissna hamn.
 Fort säger man väl nog att tiden ränner,
 Men bäst jag sjönk i älskarinnans famn
 Med eld och rosor, fröjderna och våren,
 Så steg jag upp med vintersnö i håren.

O, ungdomstid, o vingade minuter!
 Jag er dock tömt på millioner sätt.
 Hvar fröjd, som fanns, jag till mitt hjerta sluter,
 Stor sak i himlen eller helvetet.
 Ej qvinna log, hvars skatter jag ej njuter:
 Hos blyg, hos kylig, eldig, qvick, kokett!
 I alla himlar har jag rusig tumlat
 Och älskat, syndat, gråtit, hånlett, rumlat!

I heta kyssars purpureld förbleknat
 Den kind, som nu är gul — som merg.
 Kring hvita fingrar lindad locken veknat,
 Tills småningom den antog deras färg,
 Och stillare blef hjertat — — — —
 — — — — — — — — — —;
 Men hjernan klarnade alltmer och sporde
 Hvad vi egentligen på jorden gjorde.

När hjertat slutade att kurtisera
 — En sak, som läkarn sa' nödvändig var —

Begynte hufvudet filosofera
 Och hängde öfver böcker ett par dar,
 Gick sen bland menskor ut att detaljera
 Sin vunna kunskap. Frukt allt studium har,
 Så äfven mitt. Den rymmes i de orden:
 Vi stå på våra fötter emot jorden.

En onskans slöja menskligheten tarfvar
 Och bortfilosoferar sina fel.
 Hvar tid, som går, en lapp till trasan skarfvar
 Och menar nu först är den kjorteln hel.
 Men nya tider hvina; trasan slarfvar,
 I stycken sliten under stormens spel —
 Och nya slägten klippa, kanta, lappa
 På mensklighetens långa doktorskappa.

Må hvem som vill med ljuset blindbock leka,
 Jag — löjligheten fruktar mer än pest.
 Af kärlek blifva våra kinder bleka,
 Af vishet mörkna våra ögon mest.
 Hvarom skall man då mer i lifvet teka? —
 Be Gud, bli from och bikta för en prest?
 Det sägs i Kristo mången fröjd man hafver
 Och mår så bra som — likmask i kadaver.

Men för att tro man dertill dock behöfver
 Ett något, Gud vet hvad, men icke jag!
 Den tron är ljuf, dess vaggsång in oss söfver
 Och sprider glans kring ren förvissna drag.
 Enfalden hoppar tankens afgrund öfver;
 Den gåfvan bortblef på min födseldag,
 Och jag för mycket lefvat att ej finna,
 Att tron på syndens mörker är — en hinna.

Lef för det ädla! är en vacker lära
 I Jesuiters och fantasters mund.
 Det ger en lön af — luft, som kallas ära,
 Som retar blott aptiten mer hvar stund.
 För menskligheten offrom oss! de svära —
 Om helst det vore för en trogen hund!
 Men strida, dö — det icke mig behagar
 För trolöst pack med stora svalg och magar.

En slik fantast jag kunde kanske blifva,
 Såg något värdt jag blott att lefva för.
 För maka, hem och barn sitt blod att gifva,
 Kan vara stort för den ett land tillhör;
 Men skulle jag mig i Sevilla skrifva,
 Jag orättvis dock deri synas tör,
 Ty maka har jag — såsom ryktet tutar —
 Och ungar ock i alla verldens knutar.

Parbleu! — Det går så ledigt uppå franska
 Med eder och kurtis. — Parbleu! rätt nu
 Jag blir förtviflad uppå äkta spanska
 Och kastar mig i första krig. „*Ett, tu . . .*
 Men *tri*? nej först en sak jag måste granska,
 Förn jag i blod med döden dricker du.
 Man blir ej hjelte, hur ock rimmen skena,
 När rheumatismen plågar en i bena.

Ett återstår mig: börja samla pengar
 Och gräfva mig i rostig koppar ner.
 Det bor en oro uti Mammons drängar,
 Som kraft att lefva, handla, verka ger;
 Och hur förtälet ger dem ampra slängar,

Det bakpå ryggen ändå alltid sker,
 Ty framtill hörs blott, hvar de sig begifva:
 „Vill herrn på denna sedel borgen skrifva?“

Guld, guld är lösen, när man åldras hinner,
 Det regulatorn är för allas prat.
 Visst solen sjelf därför så skön man finner,
 Att den har tycke utaf en — dukat.
 Men huru mycket än den gamle vinner,
 Den unge vanligtvis dermed för stat;
 Han vräker sig i dennes ekipager
 Och slösar bort hans guld uppå kalaser.

Om skatter jag till millioner samlar
 Och hopar högt som Cheops pyramid,
 Med skruppna händer jag deröfver famlar
 Och grafven gräfves djup och mörk bredvid,
 Tills ner i den till världens fröjd jag ramlar.
 Om helst deröfver blef en blodig strid,
 Men blott processer, kif och protokoller —
 Tills störste skurken hela arfvet håller.

Men om jag skulle bli poet? Jag tänker
 En lagerkrans anstod rätt väl mitt lik.
 Låt vara att förakt hvar skald mig skänker,
 Som lökens verkan har på sin publik,
 Hvars silfvertår i små idyller blänker
 Och har sin poesi, som rock på spik,
 Den, borstad väl, han bär på högtidsdagen
 Med intet dam på fina sammetskragen.

Hur ur ett armt, förblödt, förbrustet hjerta
 Då skulle strömma hån, förakt och qval.

Ner i en graf af natt och synd och smärta
 Jag droge jord och stjernor, himlens sal.
 Tro, oskuld, hopp med blixtar hvassa, bjerta
 Jag sönderslet likt bubblors sköra skal.
 Ej stort, ej skönt, ej ens ett ondt jag fattar,
 Det tomma intet gapar och hånskrattar!

Jag midnattens barn.

Jag midnattens barn, jag arma barn,
 Hvi har väl född jag blifvit?
 På stormande våg åt det bristande flarn
 Mer lycka har Herran gifvit.
 Ve! lyckan jag haft och jag har den förstört:
 Jag bedt till Gud och han har mig hört;
 Dock — jag honom förglömde
 Och Han mig fördömde,
 Men ner ej i jordens djup mig gömde!
 O Gud, min Gud, gif mig nåd,
 O Gud, min Gud, gif mig råd,
 För Jesu Christi skull,
 För Jesu Christi skull!

Du skall ej mig lemna i djefvulens våld,
 Fast nu han mig hårdt omslutit.
 Du skall mig ej låta till honom bli såld — —
 Ditt blod Du för mig äfven gjutit!
 Du helige Gud, rättfärdige Gud!

Du är icke stor blott i åskans ljud
 Och i daggen som glimmar
 Och i strålen som strimmar
 Mildt fram mellan molnen i morgonens timmar!

O Gud, min Gud, gif mig nåd,

O Gud, min Gud, gif mig råd,

För Jesu Christi skull,

För Jesu Christi skull!

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

